

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 3

2009. g. jūlijs/augusts/septembris

80. gads

60. Dziesmu dienas Klīvlāndē koris

Sēž, no kr.: Sarma Aļe, Rita Pence, Ralfs Augstroze, Gunta Plostniece, Arvīds Purvs,
Dāvids Ūsis, Gayle Getts

REDAKTORA PIEZĪMES

Par žurnālu

Redaktora piezīmes, parasti, rakstu pašas pēdējās. kad viss žurnāls jau ir ielauzts, katrs raksts savā vietā, tāpat uzņēmumi; cerams, visas kļūdas atrastas. Tad reizēm kļūstu tīri personīgs un rakstu par to, kas visvairāk sāp, kas visvairāk nodarbina.

Protams, jūklū pilnajā pasaulē, citu cilvēku, lasītāju, smagumos un grūtumā, un neziņā mana paša sīkās kļūmes, neveiksmes un grūtības ir nenozīmīgas. Tomēr, lai jūs, lasot šo izdevumu, labāk saprastu kā un kāpēc, izdarīšu dažas piezīmes.

60. Dziesmu dienā Klīvlādē pēc mēģinājuma, klausoties varenajos un daudzajos basos, nolēmu šoreiz nedziedāt, bet būt par klausītāju. Bez manis koris labi varēja iztikt. Laimīga izvēle man, redaktoram. Nemaz nerunājot par baudījumu, klausoties koŗa dziedājumus, mans ieguvums ir vāka uzņēmums ar 60. Dziesmu dienas kori, – cita nedabūju. Un kur nu vēl paša dziedāšana!

Nezinu kā – dievnamā, laikam, bija putekļi, jo man asaras sasprāga acīs, klausoties I. Arnes “Missa Dolante” dziedājumu nobeigumus... L. P. savā rakstā par dziesmu dienu “Tradīcija”, piemin, lai par mūziku rakstot speciālisti... Tāds neesmu, bet zinu, ka šī dziedājuma balsis bija ļoti viegli iemācīties. Nebija pārgalvīgi balsu lēcieni, grūti paņemamas kvintas un septīmas. Un tomēr visā skaņdarbā varēja dzirdēt iekšējo spriedzi, kas saviļņoja.

Un beigās Viktora “Pateicības kantāte” cits stils, cita izjūta, bet brīnišķīga Dieva slavēšana!

Arbījs Lauva bija man atsūtījis vairākus interesantus aprakstus par draudžu dzīvi Latvijā. Tomēr to bija par maz, lai piepildītu žurnālā vēl četras lappuses, ko labprāt būtu darījis. Raksti, Arbīj, un pārējie Latvijas draudžu ziņotāji! Mēs svešumā interesējamies par mūsu darbu Latvijā.

Dziesmu dienu mēģinājumā parakstījamiem kartītē, vēlot atvaseļošanas mūsu dziesmu māšai Maijai Ziedainei. Viņa tagad dzied Lielajā korī... Piemiņas un atvādu vārdi, atkal L. P. rakstīti, ļoti interesanti un nozīmīgi. Tur ir daudz arī par viņas māti Paulīnu, kas viena meitu audzināja un skoloja. Tā ir vērtīga mūsu vēstures, baptistu un Latvijas tautas vēstures daļa, kas paliek iespīestajā vārdā un nepazūd.

Jūs varbūt esat lasījuši aicinājumus laikrakstos uzrakstī savas dzīves vēsturi, jo citādi tā un laiks un

vide kur dzīvojāt un darbojāties pazudīs laika nemiņā. Mēs tā arī varam atstāt liecību par Dieva vadīšanu mūsu dzīvē un staigāšanā.

Un, lūdzu, nesūtiet “uzlabotus” uzņēmumus. Maijas foto bija pastmarkas lielumā un velti mēģināju to palielināt, viss bija vienos plankumos.

SATURS

VĀKS, 60 DZIESMUDIENAS KLĪVLADĒ KORIS.....	41
O. Cakars	
REDAKTORA PIEZĪMES.....	42
Par žurnālu	
KRISTUS OTRĀ ATNĀKŠANA.....	43
māc. A. Vegners	
KUR IENĀCI TU.....	45
R. Iklāva	
VĒSTULE EFEZIEŠIEM –	
DIEVA NOLIKUMS DRAUDZĒM (9).....	46
māc. O. Cakars	
VIŅŠ DOS CITU AIZSTAVI.....	48
māc. O. Cakars	
VISS LABI IR.....	51
R. Iklāva	
TRADICIJA.....	52
L. P.	
BRĪNUMZEME	55
E.Lapiņa	
NOTIKUMI DRAUDZĒS:	
ALBAS PADOMES SĒDE.....	56
OC	
BUKSKAUNTIJAS DRAUDZES MĀSU SVĒTKI.....	57
B. Ukstiņa	
MŪSU AIZGĀJUŠIE:	
MĀCĪTĀJS PAULS ZILBERTS MŪŽĪBĀ	58
A. Lauva	
MAIJA ZIEDAINE.....	59
L. P.	

Kristīgā Balss

un cita informācija lasāma arī ALBAs mājaslapā:
www.latvianbaptistsinamerica.org

Visi Kristīgās Balss abonenti maksājumi sūtāmi: Mrs. Lidija Aistare, 10925 Zengale Rd. Three Rivers, MI 49093, USA. Kristīgā Balss ir Amerikas Latviešu Baptistu apvienības izdevums, iznāk ik gada ceturksni. Redaktors Oļģerts Cakars, 742 N. Lombard Ave., Oak Park, IL 60302, USA. Tālrunis 1 - 708 -383 - 5285. e-pasts: KBCakars@comcast.net/. Turpat adrešu maiņas.

Gada abonements ASV dol. 15.00, katrs nākošais abonements vienam gadam ASV dol. 10.00.

CHRISTIAN VOICE – published quarterly by the Union of Latvian Baptists in America. Editor: Oļģerts Cakars 742 N. Lombard Ave., IL 60302, USA. Phone 1 - 708 - 383 - 5285

Subscription rates: One year \$ 15.00; each additional subscription \$ 10.00.

Tītullapas galvu zīmējis Viestarts Aistars.

Kristus otrā atnākšana

Jāņa ev. 14: 1-3
māc. A. Vegners

Kad mācekļi sekoja Kristum, sākumā viņi domāja, ka Kristus būs laicīgs ķēniņš. Bet drīz viņi noprata, ka tā nebūs, ka Viņš pie viņie nemaz ilgi nepaliks. Pie tam, Viņš ņems traģisku galu. Mācekļus biedēja krusts, kas Kristu gaidīja. Lai viņi par daudz nenoskumtu un nejostos galīgi vīlušies savās cerībās, Kristus apsolīja no kapa atkal nākt ārā, aiziet atpakaļ pie Tēva un tad otrreiz atgriezties zemes virsū, lai tad uzceltu savu valsti un kļūtu Ķēniņš nevis vairs tikai sīkajā Jūdu valstī, bet gan visā plašā pasaulē.

I Par Kristus otro atnākšanu ir daudz runāts

1. Sevišķi daudz par to runāja Kristus pats. Un visvairāk ar saviem mācekļiem. Paklausīsimies dažas vietas:

„Jo, kā zibens izšaujas no rīta puses un atspīd līdz vakara pusei, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana“ (Mat. 24, 27).

„Jo, kā bija Noas dienās, tā būs arī Cilvēka Dēla atnākšana“ (Mat. 24,37).

„Tāpēc esiet modrīgi, jo jūs nezināt, kuŗā stundā jūsu Kungs nāk“ (Mat. 24,42).

Šajos pantos visur minēts par Viņa atkal atnākšanu. Bet tās nav vienīgās, bet ir tikai dažas no daudzām.

Par savu otrreizējo atnākšanu Viņš runāja arī ar tautu. Un pat ar augsto priesteri, kas Viņu tiesāja, kad Viņa krusta nāve jau bija durvju priekšā. Viņš tam sacīja, ka viņi redzēs Cilvēka Dēlu nākam debess padebešos. Par to sludināja apustuļi. Par to runāja eņģelis brīdī, kad Kristus tapa uzņemts debesīs: „Galilieši, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzņemts prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs Viņu esat redzējuši debesīs aizejam“ (Ap.d.1,11).

2. Pirmā un otrā atnākšana viena no otras atšķīras. Pirmā notika klusi. Nakts laikā, kad ļaudis gulēja. Tur gan dziedāja dziesmu eņģeļu koris: „Gods Dievam augstībā, miers virs zemes un cilvēkiem labs prāts“, bet to dzirdēja tikai gani, kas, nomodā būdami, savus lopus sargāja. Betlēme gulēja.

Pirmā atnākšana bija vietēja. Tā notika mazā, klusā Betlēmes pilsētiņā. Tur atnāca gani. Tur atnāca gudrie no austrumu zemes. Turpat kaimiņu pilsētās par to nekā

nezināja, nemaz nerunājot par visu plašo pasauli.

Bet otrā atnākšana vairs nebūs tik klusa. Mēs lasām, ka tā notiks ar bazūnu skaņu un lielā eņģeļa balsi. Un tās atskanēs tā, ka dzīvajiem sirds notrīsēs un, kā mēs lasām, pat mirušie atmodīsies un celsies augšām.

Tā nebūs arī vairs vietēja, bet vispārēja, visas pasaules mērogā, jo kā zibens atspīd no vienas debess malas līdz otrai, tāda pat būs Cilvēka Dēla atnākšana.

II Uz Kristus otro atnākšanu būs jāgaida.

1. Mēs lasām: „Esiet līdzīgi sargam, kas rītu gaida.“ Sargs nedrīkst gulēt, kad citi gul. Sargs ir nomodā, kaut ir nakts.

Mums ir arī teikts: „Esiet nomodā un skaidrā prātā. Ko es saku, to es saku jums visiem: esiet nomodā.“

Gaidot jāapbruņojas ar pacietību. Mums dažreiz liekas, ka velkas ilgi, jo mūsu mūžs ir īss. Dievam neliekas, ka ilgi, jo Viņš ir mūžīgs. Kas mums ir tūkstoš gadi, tas Viņam ir viena diena. Un mēs lasām, ka Viņš nemaz nevilcinās, bet gaida, lai cilvēki vēl atgriežas.

Dzejniekam Brīvmalietim ir dzeja par to gaidīšanu:

„Caur zemes miglu gara acīm redzu,

To rītu austošo, ko atpestītie gaida.

No audzes audzē cauri gadsimtiem,

Pēc Viņa ilgās savus skatus raida.“

Mēs lasām par desmit jaunavām, kuŗas gaidīja nākam līgavaini. Tur arī bija dažāda gaidīšana. Citas nebija sagatavojušās uz ilgu gaidīšanu, jo viņām nebija daudz eļļas līdz un viņu lukturi izdzisa.

Mēs sākumā lasījām, ka Viņš aiziet mums vietu sataisīt, vietu, kur dzīvot. Mūsu celtnieki dažreiz ātri ceļ un ātri uzceļ. Bet tad drīz nāk žēlošanās un sūdzības, ka ir slikti uzcelts. Bet ir celtnes, kuŗas celtas ne vienu gadu vien, bet gadu desmitus, piemēram, dažas baznīcas un tempļi. Bet tad tur ir arī ko redzēt un viss tur ir labs. Arī savai draudzei Kristus vēl turpina sagatavot vietu. Un laimīgs būs tas, kas tur varēs mājot

2. Bet cilvēki netic un smejas par tādu otrreizēju atnākšanu.

Tur nevar neko darīt. Ticēt nevienam nevar pavēlēt. Un smieties nevienam nevar aizliegt. Cilvēki ir dažreiz smējušies, kur smieties nevajadzēja, kur drīzāk

vajadzēja raudāt.

Cilvēki toreiz smējās, kad vecais Noa taisīja šķirstu un sacīja, ka nāksot ūdens plūdi. Neticēja un smējās: kur nu te uzreiz tik daudz ūdens celsies. Vecais vīrs izdomājis pāri prātam

Smējās toreiz arī Lata znoti, kad viņš tos gribēja izvest no Sodomas, par ko bija sacīts, ka tā sadegs sērā un ugunī. Kā nu tas var būt, ka no debesīm līs sērs un uguns. Tā taču nekad nav bijis. Vecajam vīram, aiz lielas dievlūgšanas, sāk kaut kas rādīties.

Bet Noa nesmējās. Viņš uztaisīja šķirstu. Un labi darīja.

Arī Lats nesmējās. Viņš laikus atstāja Sodomu. Un labi darīja.

Arī mēs nesmejamies par Kristus otro atnākšanu, bet tam ticam un gaidām. Un labi darām.

III Bet kādas būs Viņa otrās atnākšanas zīmes?

Kādu dienu, kad Jēzus ar saviem mācekļiem sēdēja Eļļas dārza koku paēnā, tie Viņam jautāja: „Kādas būs Tavas atnākšanas un pastara laika zīmes?” Un tad Jēzus sacīja pēc kā varēs zināt, ka Viņa atnākšana ir tuvu priekš durvīm.

1. Arī Viņa pirmai atnākšanai bija dotas zīmes. Tās bija devuši pravieši, kas garā redzēja tos notikumus. Zīmes nebija dotas vienā vietā, bet tās bija izkaisītas pa dažādu praviešu rakstiem. Tātad meklējiet rakstos.

Bija minēta vieta, kur Kristus piedzims: „Un tu Betlēme Jūdu zemē, tu nebūt neesi tā mazākā starp tiem lieliem kungiem no Jūda, jo no tevis nāks valdnieks, kas valdīs pār maniem Israēla ļaudīm.” Minēti arī piedzimšanas apstākļi: „Redzi, jaunava būs grūta un dzemdēs Dēlu un Viņa vārdu nosauks Imanuels.” Un ka Viņu atsauks no Ēģiptes, kur viņi bija bēguši, glābdamies no asinskārīgā Hēroda. Ir vēl citas zīmes. Bet mums jāiet tālāk.

2. Kādas tad ir Viņa otrās atnākšanas zīmes, par ko Kristus stāstīja saviem mācekļiem?

„Kad tie sacīs: miers, miers.” Pēc miera cilvēce vienmēr ir ilgojusies. Pēc Pirmā pasaules kara, kad cilvēce bija daudz izcietusi un daudz zaudējusi, viņa vēlējās, kaut vairs tā kaut kas nebūtu jāpiedzīvo. Valstis nodibināja Tautu Savienību, kuŗai vajadzēja visus jautājumus atrisināt miera ceļā un novērst jaunu kara. Tomēr pagāja tikai mazliet vairāk kā 20 gadu, kad izcēlās jauns pasaules karš, vēl briesmīgāks par iepriekšējo. To nespēja novērst Tautu Savienība. Tā izjuka.

Pēc šī otrā pasaules kara ir nodibināta jauna organizācija, ko sauc par Apvienotām Nācijām, ar

līdzīgiem uzdevumiem. Un tomēr arvien kaut kur kara. Arī pašreiz šauj.

Bet nekad vēl nav tik bieži lietots vārdiņš „miers”. Pilsētās ievērojamās vietās šo vārdu redz uzkrāsotu visās mums pazīstamās valodās: latviešu, krievu, angļu un vācu: Miers, Peace, Friede.

Ir tādas miera padomes, miera cīnītāji, miera balvas un miera fondi. Arī jūs tur esat iesūtījuši savus ziedojumus. Un pat tie, kas bruņojas, saka, ka viņi to dara, lai sargātu mieru.

Šis vārdiņš miers ir zīme, ko Kristus deva. Ja šis vārds sāks izplatīties, tad Kristus atnākšana ir durvju priekšā.

Otra zīme ir vispasaules evaņģelizācija. Kristus sacīja, evaņģelijam jātop pasludinātam visām tautām, tad nāks gals. Šis noteikums arī ir tagad izpildīts. Kur gan nav aizgājušas evaņģelija sludinātāju kājas? Kur ir tāds kontinents, valsts, vai tauta, kur viņi nebūtu bijuši. No sākuma sludināja tikai divpadsmit Pestītāja mācekļi. Bet kas var pārredzēt tos sludinātāju pulkus šodien?

No sākuma Bībeles Vecā Derība bija tikai ebrēju valodā. Pēc tam arī grieķu. Tad Bībelei pievienojās Jaunā Derība sākumā grieķu, vēlāk arī latīņu valodā. Bet cik valodās šodien Bībeli lasa? Pat grūti aptvert, ka šodien Bībeli lasa, apmēram, 1250 valodās.

Tam vēl pievienojas evaņģelija sludināšana pa radio. Mēs varam noklausīties garīgus raidījumus. Sludinā arī pa televīziju. Nav teikts, ka visām tautām jāatgriežas, bet tikai, ka visām tautām evaņģelijs ir jāpasludina.

Tad vēl viena tuvas Kristus atnākšanas zīme ir bailes. Bailes par to, kas nāks, tā Kristus sacīja. Vai ir pasaulē kādreiz bijušas tik lielas bailes par to, kas var notikt? Nav. Mēs dzīvojam, kā mēdz teikt, itkā uz pulveŗa mucas. Vajag tikai kādam aiz neuzmanības uzraut sērkokciņu.

Mēs zinām, kas notika ar tām divām Japānas pilsētām, kur toreiz nometa atombumbas. Toreiz tādas bumbas bija tikai vienai valstij. Bet tagad ir vairākām. Un šo valstu attiecības ne tuvu nav draudzīgas.

Ja nu kādreiz šie ieroči sāks darboties, kādas tad būs sekas? Tādu pavērsienu, laikam, ir paredzējis apustulis Pēteris, kad viņš saka, ka pasaule no karstuma izkusīs un zeme un tās darbi iekš tās sadegs. Vai kā to saka pravietis, ka zeme sprāgdama sprāgs, degdama degs, streipuļos kā piedzēris vīrs, kritīs un vairs necelsies augšām.

3. Kristus atnākšana atnesīs mieru. Tas būs īsts miers. Kamēr valstis bruņojas un saka, ka to dara tāpēc, lai sargātu mieru, miers ir pavisam nedrošs. Bet tad, kā mēs lasām, kad ieročus pārkalts darba rīkos, zobenus

lemešos un tankus traktoros, tad būs īsts miers.

Tad būs zudis arī plēsonības gars. Tad, kā to saka pravietis Jesaja, plēsonības gars būs izzudis arī lauvai un lācim un, protams, arī vilkam. Tāpat arī tautām un atsevišķiem cilvēkiem. Neviena no otra neko negribēs noplēst. Vājākam un mazākam nebūs jābaidās no stiprākā un lielākā.

Un miers, ko atnesīs Kristus, būs pastāvīgs miers. Nebūs vairs tādi īsāki vai gaŗāki miera periodi, kuŗiem atkal seko kuŗš, kā tas vienmēr virs zemes bijis, bet būs pastāvīgs miers, kā to saka Bībele, kas vilksies 1000 gadus. Tā būs Miera valsts.

4. Bet Viņa atnākšanas laiks nav zināms. Kristus sacīja, ka to dienu un stundu neviens nezina, ka tikai Tēvs. Dienu un stundu nezinām, bet laikmets mums ir dots. Šajā ziņā mums ir labāks stāvoklis nekā tiem, kas gaidīja Viņa pirmo atnākšanu. Tie arī nezināja dienu un stundu, arī laikmeta zīmes tiem nebija dotas.

Un lai gan laikmeta zīmes norāda, ka Viņa atnākšana ir priekš durvīm, tomēr dienu un stundu mēs nezinām. Tāpēc mums vienmēr jābūt gataviem Viņu sastapt.

Biljs Grehems atstāta kādu gadījumu par bijušo Amerikas prezidentu Eizenhoveru. Kāds zēns, kuŗš slimojis ar vēzi, bija izteicis vēlēšanos redzēt prezidentu. Eizenhovs to bija dzirdējis. Un kādu dienu prezidenta mašīna apstājās pie mājas, kur slimais zēns dzīvoja. Pretī iznāca zēna tēvs vecās drēbēs, ar melnu kreklu un neskūtu bārdu. Viņam aiz muguras slēpies zēns. Eizenhovs paspiedis zēnam roku, aizvedis pie savas mašīnas, atkal paspiedis roku un aizbraucis.

Zēns bijis priecīgs, bet zēna tēvs ilgi sevi sodījis un nevarējis sev piedot par to, kādā nepiedienīgā izskatā viņš bija izgājis prezidentu sastapt. Protams, apmeklējums nebijis pieteikts.

Kā mēs iesim savu Kungu sastapt? Kā mēs būsīm ģerbušies? Kā mēs būsīm sevi apkopuši? Ir tikai viens tērps, kuŗā Viņš grib mūs redzēt. Tas ir pestīšanas apģērbs, ko Viņš dod katram, kas pēc tā lūdz.

Bībeles pēdējā lappusē mēs lasām: „Redzi, es nāku drīz un mana alga līdz ar mani.“

Ruta Iklāva †2009

KUR IENĀCI TU, KUNGS

*Kur ienāci Tu, Kungs, tur tumsa zūd,
tur gaisma spārnus pleš plaši,
tur visu daudz dziļāk dvēsele jūt,
un mēs it kā pazūdam paši.*

*Tur atveras ceļš uz Debesīm svēts,
kas svētumā bijību rada,
un nogrimt liek visam, kas nevērtīgs, lēts,
kas projām no Tevis vada.*

*Kur ienāc Tu, Kungs, tur dzīvība dzimst,
un pazūd sastingums saltais.
Tur atmosfā spēkā, kas gulējis slims,
lai kļūtu kā stiprinieks staltais.*

*Ir sausums un tukšums, kur Tevis nav,
gan spēka, gan gudrības pietrūkst,
bet tur, kur ar Tevi nomodā stāv,
tur zeme sēšanai uzrūgst.*

*Tur gaisma, tur siltums, tur darba spars,
tur brālis stāv sardzē par brāli;
jo vadītājs visam ir Svētais Gars,
kļūst tuvi, kas izliekas tāli.*

*Ak, ienāc Tu, Kungs, – nav vairāk nekā,
kas vajadzīgs būtu tik ļoti.
No nāves pie dzīvības atmodas
Tu vienīgais izvadīt proti.*

ALBAs 2009. g. Kongresa dienas

no 28. - 30. augustam.

Virstemats: Staigāriet Kristus ceļu – Jēkaba vēstule.

Rītos: Bībeles studijas, māc. Dr. Paula Barbina vadīti svētbrīži, kopēja dziedāšana.

Pēcpusdienās: piekdien un sestdien ALBAs 2009. kongresa sēdes; svētdien priekšnesumi.

Vakaros: piekdien svētbrīdis, ugunskurs; sestdien Svētais Vakarēdiens.

Vēstule efeziešiem – Dieva nolikums draudzei

Bībeles studija par Pāvila vēstuli efeziešiem Latvijas Kristīgā Radio, māc. Oļģerts Cakars

9. Bībeles studija par Pāvila vēstuli efeziešiem

Kristus draudzes loceklis.

Vēstules efeziešiem 1. nodaļā mēs mācījāmies par Dieva Tēva, Dēla un Svētā Gara daudzinašanu un par to, kā Dievs visu sagatavojis Kristus draudzei pagātnē, tagadnē un nākotnē. 2. nodaļas pirmos 10 pantos apustulis Pāvils rāda, kā Dievs sagatavo draudzes locekli, kristietī, rādot kāds tas bija – grēcinieks: no 1. - 3.; ko Dievs savā žēlasībā ir pestījis: 4.- 6. un 8. - 9.; un kas šis atpestītais draudzes loceklis būs: 7. - 10.

Kādi esam bijuši:

„Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos, kuŗos jūs dzīvojāt, pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos.

Kopā ar tiem arī mēs visi reiz dzīvojām savas miesas kārtībās, ļaudamies miesas un miesas prāta iegribām, pēc sava prāta būdami Dieva dusmības bērni kā visi pārējie“ (Ef.2:1-3).

Pāvils 1. nodaļas beigās atsaucas uz Dieva spēku, kas izpaudās Kristus uzmodināšanā no nāves un paugstināšanas godībā, ieslēdzot tur tagad savas vēstules lasītājus, Efezas draudzes locekļus, jo:

„Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos“.

Kristus bija miris pie krusta, par mūsu grēkiem, arī mēs bez Kristus bijām miruši mūsu pārkāpumos un grēkos. Pāvils skaidri saka Vēstules romiešiem 6. nodaļas 23. pantā: *„Tā tad grēka alga ir nāve..“*

Kāda ir atšķirība starp pārkāpumu un grēku?

Ja runājam par pārkāpumu, tas norāda, ka ir kāds likums, kāda norma, kāds standarts, kas tiek pārkāpts. Protams, skaļie cilvēka gara brīvības cīnītāji, kas apgalvo, ka nekādu noteikumu brīvajam cilvēkam garam nevarot uzlikt. Slikts un labs esot pilnīgi subjektīvi jēdzieni. Noraidāmi jebkuŗi morāles standarti, tā tad arī pārkāpumi. Jo, nav ko pārkāpt. Ja man tas patīk, tad tas ir man labs. Protams, šo ļaužu cīņa ir pret Dievu, kuŗš nemaz neesot.

Varētu jau pasmīnēt par šiem niekkalbjiem, domās tos pielīdzinot tam senajam Persijas valdniekam, kas licis pātagām pērt jūru, kad vētra iznīcinājusi viņa invāzijas floti. Diemžēl, ar cilvēku bez Dieva lieta ir

daudz nopietnāka.

Ko tad mēs apzīmējam ar vārdu grēks? Grēks ir stāvoklis, kad mēs nerasniedzam Dieva svētuma un pilnības mērķi, kad mēs nepagodinām Dievu ar savu dzīvi.

Jāievēro, ka mēs nekļūstam par grēciniekiem kādu sliktu vai ļaunu darbu dēļ. Mūsu daba jau no dzimšanas ir ļauna, grēcīga. Bērns, atstāts savvaļā bez mīlestības un jebkādas, kaut vai vides, audzināšanas kļūs par mežonīgu patmīli, lai ko par cilvēka iekšējo labestību mēģinātu apgalvot pārgudri psihologi. Cilvēks, kas ir ārpus Dieva iedarbes, ir grēcinieks. Pār viņu valda grēks.

„Arī jūs bijāt miruši savos pārkāpumos un grēkos, kuŗos jūs dzīvojāt..“

Pirmkārt šie garīgi mirušie, kā tos apzīmē Pāvils ir vēl dzīvi, tie dzīvo savos pārkāpumos un grēkos. Tas ir, patiesi, tas traģiskākais. Šie cilvēki iedomājas, ka viss ir labi un normāli. Viņi dzīvo un vada savas dienas pēc paša prāta, kā vien vēlas. Bet Dieva Vārds par viņiem liecina, ka viņi ir jau miruši. Garīgi miruši, jo tiem nav saskarsmes ar īstās dzīvības devēju – Dievu. Viņi savas dvēseles kontā ikdienas pieliek jaunus pārkāpumu un grēku ierakstus. Viņi nereaģē uz Dieva aicinājumu. Viņi nav miruši tāpēc, ka dara pārkāpumus un grēku, bet tāpēc, ka viņi dzīvo šai pārkāpumu un grēka mirušo valstībā. Par grēka darīšanu svarīgāks ir cilvēka stāvoklis šai grēkā. Cilvēks nekļūst par grēcinieku, darot grēku. Viņš grēko, jo jau ir grēcinieks. Šis stāvoklis ir apzīmēts kā garīga nāve.

Un šai garīgajā nāvē ir pakļautība. 2. pants saka:

„..pakļauti šīs pasaules varas nesējam..“

Pasaule šeit nav domāta kā kosmos, bet gan kā kārtība vai kārtības trūkums, standarti vai standartu trūkums, valdošo vērtību skatījums cilvēku dzīvē, veidi kā cilvēce darbojas, spriež, mācās un uzvedas. Cilvēki bez Dieva domā, ka viņi visu dara ar savu prātu, ar savu izmaņu, ar savu gudrību, ar savu labestību, bet mūsu rakstu vieta skaidri saka, ka viņi visi ir pakļauti, kalpo, darbojas pasaules varas nesēja vadīti. Lai cik brīvs cilvēks nedzīzotos, viņš ir šīs pasaules varas nesēja kalps.

Un kas tad ir šis – pasaules varas nesējs?

„..gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad

darbojas nepaklausības bērnos.“

Gaisa valsts valdnieks... Te Pāvils uzskatāmi mēģina attēlot gara valsts sfēru, kas mums nav tieši pieejama, bet kuŗas darbību mēs piedzīvojam savā dzīvē gan labā, gan ļaunā veidā. Darbojas Dieva Svētais Gars un ļaunais, sātāniskais spēks. Un pasaule ir padota šim ļaunajam varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, ja tā nesatver Dieva pestīšanu, dāvātu caur Jēzu Kristu.

Kāda tad ir šī pasaules varas nesēja kārtība, kā viņa spēks izpaužas pasaules, cilvēku dzīvē?

Pirmais ir humānisms. Humānisms nostata cilvēku par visu augstāk. Cilvēka prāts un vēlmes nosaka viņa dzīvi. Viņš pats ir standarts savai dzīvei, tas pats nosaka, kas ir labs un kas ir ļauns. Tipiska ir „Jaunā laikmeta“ mācība, ka cilvēks pats ir Dievs.

Otrkārt – materiālisms. Visvairīgākās ir materiālās vērtības, manta, nauda. Cilvēks netiek vērtēts pēc tā, kas viņš ir, bet cik viņam naudas. Viņa galvenā un augstākā vērtība ir māka saraust naudu un materiālus labumus. Liekas, nabadzības un trūcīgās dzīves dēļ, šī – manas desas līkuma – filozofija laiž dziļas un postošas saknes arī mūsu tautas dzīvē.

Treškārt – seksuāla izlaidība, sekā dievināšana vārdos, rakstos, attēlos, filmās, televīzijā, reklāmās. Kādreiz liekas, ka brīvības atgūšana dažos ir radījusi iespaidu, ka nu viss ir brīv. Atceros pirms dažiem gadiem laikrakstā Diena ievietoto fotogrāfiju: aizmugurē sieviete ar vīrieti seksuālā aktā, priekšplānā kails puisēns, aizgriezies uz tiem noskatās. Neaptverams uzņēmums. Kas pamudināja redakciju kaut ko tādu ievietot dienas laikrakstā? Tie bija:

„*..pakļauti šīs pasaules varas nesējam, gaisa valsts valdniekam, garam, kas vēl tagad darbojas nepaklausības bērnos.*“

Humānisms, materiālisms un seksuāla izlaidība ir sātāna trīs vienība, kas valda grēcīgajā pasaulē, kuŗas uzbrukumiem un kārdināšanām arī mēs ikdienas esam pakļauti, jo, lai gan piederam citam garam, mēs tomēr dzīvojam šīn pasaulē. Tā, pirmkārt, ir mūsu pagātne, mūsu pagātnes daļa. Pāvils par to saka 2. nodaļas 3. pantā:

„*Kopā ar tiem arī mēs visi reiz dzīvojām savas miesas kārtībās, ļaudamies miesas un miesas prāta iegribām, pēc sava prāta būdami Dieva dusmības bērni kā visi pārējie.*“

Pāvils šīs nodaļas sākumā uzrunā efeziešus:

„*..jūs bijāt miruši..*“

bet tagad viņš lieto visus aptverošo vārdu „mēs“. Tas nozīmē, ka viņš sevi pieskaita pie tiem, kas dzīvoja savas miesas kārtībās. Un viņš taču bija bijis izcils

jūdu bauslības pazinējs un farizējs, kas turējās pie visstingrākajiem bauslības un tradīciju priekšrakstiem. Tas nozīmēja arī, ka nebija atšķirības starp Dieva izredzētās tautas, jūdu, un grieķu un citu pagānu izcelsmes draudzes locekļiem, visi ir dzīvojuši:

„*..ļaudamies miesas un miesas prāta iegribām..*“, kā to saka Pāvils. Viņš šīs miesas un miesas prāta iegribas uzskaita Vēstules galatiešiem 5. nodaļā no 19. līdz 21. pantam:

„*Bet zināmi ir miesas darbi: tie ir netiklība, nešķīstība, izlaidība, elku kalpība, buršana, ienaidis, strīdi, nenovīdība, dusmas, ķildas, šķelšanās, nesaticība, skaudība, dzeršana, dzīrošana un tamlīdzīgas lietas..*“

Dažas no uzskaitītajām miesas prāta iegribām mums ir tik tuvas, pazīstamas. Tās liekas kā parasta ikdiena. Nu, kas tad kādreiz nestrīdas, vai nav mazliet skaudīgs par otra laimi?

Pirms dažiem gadiem Ogrē pēc svētdienas dievkalpojuma pie manis pienāca kāda sieviete, kas runāja tikai krieviski. Es dabūju kādu jaunu cilvēku, kuŗš mums tulkoja. Izrādījās, ka sievietei bija kāda smaga un sāpīga kaite, par ko viņa un citi bija lūguši Dievu, bet nekas nenotiekot, viņai vēl sāpot. Es jautāju, vai viņa ir salīdzinājusies ar Dievu un savus grēkus izsūdzējusi. Nē, viņai neesot nekādi lieli, bet tikai tādi sīki grēciņi. Es aizrādīju, ka Bībele nemāca un Dievs nešķiro grēku lielumu. Grēks ir grēks. Cilvēkam šāda vērtēšana liekas dabiska. Bet Pāvils, Svēta Gara vadīts, visu liek vienā rindā, šo darbu darītāji bija un ir:

„*..Dieva dusmības bērni kā visi pārējie.*“

Ievērojiet teikuma nobeigumu:

„*..kā visi pārējie.*“

Tas nozīmē, ka visi bez izņēmuma ir Dieva acīs grēcīnieki, tādi, kas nav saskaņā ar Viņa prātu un nolikumu, ka visi ir, vispirms, grēka pasaules mantīnieki, kas dzīvo un kalpo šīs pasaules varas nesējam, ļaunajam pasaules kungam.

Kur izeja? Par to mācīsimies nākamajā lekcijā. Tomēr, lai nebūtu tā, kā slavenajam amerikāņu evaņģelistam Mūdijam, kas pēc kādas milzu sapulces atlaida savus klausītājus ar vārdiem, lai viņi iet mājās un pārdomā, ko Dievs viņu dvēselēs runājis, un tad nāk rītvaikar atkal uz šo vietu, gatavi nodot savas dzīves Kristum.

Tanī naktī izcēlās milzu ugunsgrēks. Praktiski visa Čikāga nodega, arī Mūdija templis un simtiem cilvēku šai ugunsnelaimē dabūja galu. Arī mēs nezinām, ko nākošā diena nesīs. Izeja no šīs grēka sagrauztās dzīves ir, izsūdzot savus grēkus Dievam un uzņemot savās sirdīs ticībā Jēzu Kristu par savu Kungu un Pestītāju.

Viņš dos citu Aizstāvi

Jāņa ev. 14: 16-26,
māc. Oļģerta Cakara lekcija Čikagas draudžu sadarbības kopas
2009. g. 20. marta Piektvakarā Cīnā.

“Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa to neredz un nepazīst, bet jūs to pazīstat, jo viņš pastāvīgi ir pie jums un mājās jūsos. Es jūs neatstāšu bāreņus. bet nāksu pie jums.

Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko Es jums esmu sacījis” (Jņ. ev. 14: 16-18 un 26).

Ko mēs zinām par Svēto Garu?

Palūkosimies, ko saka mūsu Apustuļu ticības apliecība, ko ik svētdienas dievkalpojumā atkārtojam: “Es ticu uz Svēto Garu..”

Vai jums šī ticības apliecība – pieci vārdi par Trīsvienības trešo personu – neliekas tāda trūcīga? Par Tēvu mēs arī apliecinām savu ticību tikai desmit vārdu teikumā, toties par Dēlu, Jēzu Kristu, Apustuļu ticības apliecība lieto četrdesmit vārdus, kaut gan pieci no tiem runā arī par Tēvu.

Nav brīnums, ka mēs tik maz zinām un domājam par Svēto Garu.

Vecākajā, Nīkajas ticības apliecībā, ir sacīts vairāk: “ (Mēs ticam) uz Kungu Svēto Garu, kas dzīvu dara, kas no Tēva un Dēla iziet, kas ar Tēvu un Dēlu vienlīdz pielūdzams un godājams, kas caur praviešiem runājis..”

Vai zināt, ka teikums par to, no kā Svētais Gars iziet ir bijis viens no iemesliem, kāpēc kristīgā baznīca sašķēlās rietumu un austrumu daļās. Katoļi un arī protestanti māca, ka Svētais Gars iziet no Dieva Tēva un Dēla, bet ortodoksā, pareizticīgā baznīca stingri turas pie atziņas, ka vienīgi Tēvs ir Svētā Gara devējs.

Ko saka Bībele?

Vecās Derības 39 grāmatās, kas aptver 969 lappuses mūsu latviešu Bībelē, vārdi “Svētais Gars” ir lietoti – trīs reizes: 51. psalmā un pravieša Jesajas grāmatas 63. nodaļā divi reizes. Tomēr mēs varam piekrist Nīkajas ticības apliecības vārdiem par Svēto Garu, “.. kas caur praviešiem runājis..”, jo 29 reizes Vecajā Derībā ir arī lietots apzīmējums: “Dieva Gars”, pirmoreiz jau Bībeles 1. lappusē, I Mozus grāmatas 1. nodaļas 2. pantā:

“Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem.” 27 reizes Vecajā Derībā lietots vārds: (tā) Kunga Gars.

Nosaukums “Svētais Gars” ir tomēr, galvenokārt,

Jaunās Derības jēdziens, visvairāk lietots Apustuļu darbu grāmatā un Vēstulēs, jo redzēsim, ka evaņģelijos Jēzus, palaikam, lieto neapzīmēto vārdu “Gars”.

Ieinteresēts apskatījos, kā tad Vecajā Derībā ir ar abiem pārējiem mums tik pazīstamajiem Dieva Trīsvienības apzīmējumiem “Tēvu” un “Dēlu”. Lietojot Nelsona 2157 lappušu biezo *Complete Concordance of the Revised Standard Version Bible* atradu, ka vārds “Tēvs” ir lietots četras reizes: atkal psalmā, šoreiz 89., un tāpat Jesajas 63. un 64. nodaļas pāris pantos.

Velti meklēju vārdu “Dēls” Vecajā Derībā tādā nozīmē, kā mēs to saprotam Jaunās Derības gaismā. Protams, ir vesela rinda pravietojumu par Kristu – Mesiju, kuŗus jūdi tomēr izprata savādāk, nekā mēs to tagad atzīstam.

Dieva atklāsme Trīsvienībā pieder Jaunajai Derībai, pieder kristīgajai baznīcai, baznīcai, kuŗas galva ir pats Kristus.

Bet ko saka Jēzus par Svēto Garu evaņģelijos?

Mateja evaņģelijā 10: 19-20 par mācekļiem: “*Kad tie jūs nodos, tad nebēdājaties, ko un kā jūs runāsit, jo tai pašā stundā jums taps dots, kas jums jārunā. Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas, kas jūsos runā.*”

Tēva Gars – Aizstāvis.

Mat. ev. 12:28 Jēzus saka: “*Bet ja Es izdzenu ļaunos garus ar Dieva Garu, tad Dieva valstība ir jau pie jums atnākusi.*”

Dieva Gars – Ļauno garu izdzinējs.

Mat. ev. 12: 31 Kad jūdu bauslības vīri apgalvoja, ka Jēzus ļaunos garus izdzen ar ļauno garu vadoņa Belcebula spēku, Jēzus savā atbildē bija ļoti bargs: “*Tāpēc es jums saku: ikkatru grēku un ikkatru zaimošanu cilvēkiem piedos, bet Gara zaimošanu nepiedos.*”

Vārds lietots bez apzīmējuma – Gars.

Pantu tālāk – 12: 32., apstiprinājums šada grēka nepiedošanai:

“Un kas ko runā pret Cilvēka Dēlu, tam tas tiks piedots; bet kas runā pret Svēto Garu, tam tas netiks piedots ne šinī nedz nākošā mūžā.”

Pirmo reizi Mateja evaņģelijā Jēzus lieto vārdus “Svētais Gars”.

Pie šiem vārdiem – par grēku pret Svēto Garu – vēl atgriezīsimies tālākajā apcerē.

Tālāk Mat. ev. 28: 19 Jēzus, pirms debesīs pacelšanās, pavēl saviem mācekļiem: “*Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.*”

Svētais Gars – kristība Svētā Gara vārdā, Trīsvienības apliecinājums un pavēle evaņģelizēt pasauli.

Tā atrodam, ka Mateja evaņģelijā Jēzus Svēto Garu piemin četras reizes.

Marka evaņģelija 3: 29 ir jau dzirdētie vārdi par Svētā Gara zaimošanu.

Marka ev. 12: 36 Jēzus argumentē ar rakstu mācītājiem par Kristu kā Dāvida dēlu, norādot, ka Dāvids to sauc par savu Kungu, tātad tas nevar būt viņa dēls: “*Jo tas pats Dāvids ir sacījis Svētā Gara spēkā: Tas Kungs ir sacījis uz manu kungu: Sēdies pa manu labo roku!..*”

Svētais Gars, protams, bija darbīgs arī Vecās Derības laikā.

Tālāk Marka ev. 13: 11 – kad mācekļi tiks vajāti, Svētais Gars būs viņu Aizstāvis – kā arī tas rakstīts Mateja evaņģelijā.

Marka evaņģelijā Jēzus piemin Svēto Garu trīs reizes.

Lukas evaņģelijā 11:13 – par dāvanu došanu “*..cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz.*”

Svētais Gars – iegūstams ar lūgšanām.

Tad – Lūkas ev. 12: 10 – šeit arī Lūkas evaņģelijā pieminēta Svētā Gara zaimošana.

Lūkas ev. 10: 12 – jau vairākkārt pieminētais Svētais Gars – Aizstāvis.

Tā tad Lūkas evaņģelijā Jēzus runā par Svēto Garu trīs reizes.

Redzam, ka šajos trīs tā saucamos sinoptiskos evaņģelijos Jēzus par Svēto Garu runā samērā maz: četras reizes Mateja, trīs reizes Marka un Lūkas evaņģelijos. Svētais Gars kā Aizstāvis minēts visos trijos evaņģelijos, tāpat sods par Svētā Gara zaimošanu.

Jāņa evaņģelija ir savādāks. Tur nav tik daudz aprakstīti Jēzus dzīves notikumi, bet izcelta Viņa dievišķība un mācība. Tā notikums par ļauno garu izdzīšanu tur nav pieminēts, tāpat arī Jēzus vārdi par Svētā Gara zaimošanas sodu.

Trīs reizes Svētais Gars minēts Jēzus nakts sarunā ar bailīgo jūdu valdības vīru Nikodēmu Jāņa evaņģelija trešajā nodaļā.

Jāņa ev. 3: 5-6 par atdzimšanu: *Jēzus atbildēja: “Patiesi, patiesi, Es tev saku, ja kāds neatdzimst ūdenī un Garā, netikt tam Dieva valstībā! Kas no miesas ir dzimis, ir miesa, un kas no Gara dzimis ir gars.”* – un

tālāk 8. pantā: “*Vējš pūš kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.*”

Te Jēzus trīs reizes runā par Garu “kas dzīvu dara..” kā tas teikts Nīkajas ticības apliecinājumā.

Jēzus runājot lieto vienkārši vārdu “Gars”, to neapzīmējot kā Svētais vai Dieva, vai tā Kunga Gars.

Sākumā jau lasījām Jāņa ev. 14. nodaļas 16. un 17. pantu: “*Un Es lūgšu Tēvu, un Viņš dos citu Aizstāvi, lai tas būtu pie jums mūžīgi, Patiesības Garu, ko pasaule nevar dabūt, tāpēc ka viņa to neredz un nepazīst, bet jūs to pazīstat, jo viņš pastāvīgi ir pie jums un mājās jūsos.*”

Jēzus runā par Aizstāvi, kuŗu Viņš izlūgjis no Tēva, lai tas būtu pie mācekļiem. Viss pants runā par nākotni, jo Vasarassvētki un Svētā Gara saņemšana mācekļiem vēl bija priekšā. Jēzus zināja, kāds liktenis tos gaida, Viņa evaņģeliju pasaulei pasludinot. Visi, izņemot Jāni, mira vajāšanās mocekļu nāvē. Cilvēciski varētu pacelties jautājums, bet kā tad ir ar šo Aizstāvi, kas ielika vārdus viņu mutēs. Kādi bija šie vārdi? Neviens neizglābās, neviens nebija varējis pārspēt savus vajātājus. Nebija palīga, kā izvairīties no nāves!

Jā, viņu bija vienpadsmit, vienpadsmit – sākumā diezgan apjukuši Jēzus mācekļi – un Svētais Gars! Un pagānu pasaule sabruka. Kristietība ir pastāvējusi gandrīz 2000 gadus. Cik simti miljoni ir bijuši tās sekotāji laika tecējuma nemaz neņemot aprēķināt. Arī mēs te šovakar esam kopā nākuši šo vienpadsmit un Svētā Gara dēļ, jo tie ir mums liecinājuši par Dēlu, mūsu Kungu un Pestītāju, mūžīgās dzīvības devēju. Mūsu Bībeles, Dziesmu grāmatas, arī tā 2157 lappušu Bībeles konkordance, ko pieminēju, ir šo vienpadsmit un Svētā Gara darba un vēsts augļi. Nīkajas ticības apliecība pareizi saka: (Svētais Gars), “*..kas ar Tēvu un Dēlu vienlīdz pielūdzams un godājams.*”

Šinī rakstvietā arī lietots jauns Gara apzīmējums: Patiesības Gars, kas pasaulei nav iegūstams, tāpēc ka tā To neredz un nepazīst, bet ļoti interesants ir Jēzus teiciens, par to, ka mācekļi to pazīst “*..jo viņš (Patiesības Gars) pastāvīgi ir pie jums.*”.

Vai te neliekas kādas pretrunas? Vasarssvētki tak vēl priekšā. Šī saruna notiek augšistabā, pēc Lieldienu jēra baudīšanas un maizes un vīna saņemšanas.

Nē, nebūt nē! Mācekļi bija pastāvīgā saskarsmē ar Jēzu Kristu, viņi pazina savu Mācītāju, bija iespaidoti no sava Mācītāja, lai arī vēl īsti nesaprata Jēzus nodomus un sūtību. Domāsim par Dieva Trīsvienību. Kur ir Dēls, tur ir arī Tēvs, kā to Jēzus reizu reizēm saviem, nevisai gaišajiem mācekļiem, to bija teicis, tāpat tur ir

arī Svētais Gars. Ejot kopā ar Jēzu, Dēlu, mums ceļa biedrā arī ir Tēvs un Svētais Gars: “.. *jo viņš pastāvīgi ir pie jums..*”, kā to teica Jēzus. Ievērosim vārdus: ir pie jums – tagadne. Turpretīm teikuma nobeigums ir nākotnes formā: “.. *un mājos jūsos.*” Svētais Gars bija pie mācekļiem kopā ar Jēzu, bet Tas iemājoja mācekļos Vasarsvētku dienā. Un kas tad notika? Mācekļi sāka saprast Jēzus evaņģēlija vēsti, viņi pārvērtās no apjukuša bara par ticības varoņiem.

Atkārtošu arī jau nolasīto Jāņa ev. 14: 26 par Svēto Garu, mācītāju: “*Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtījis manā vārdā, tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko es jums esmu sacījis.*”

Mēs sakām par mūsu Bībeli, ka tā ir Dieva iedvesmotais Vārds. Te Jēzus apliecina, ka Svētais Gars mācekļiem, kas Jēzum bija sekojuši, Viņu klausījušies, bieži bez īstas izpratnes, mācīs un atgādinās visu, ko Jēzus viņiem bija mācījis. Vēl šodien, studējot Svētos Rakstus, bieži piedzīvojam, ka mums piepeši it kā uzaust jauna gaisma, mēs ieraugām kaut ko jaunu un iepriekš nesaprastu daudz lasītā un dzirdētā Rakstu vietā. Tas ir Svētais Gars, kas arī mums māca un atgādina to, ko Jēzus Kristus ir mācījis, kas ir Viņa evaņģēlija pamatos. Mums nav cita ceļa, mēs nedrīkstam paļauties tikai uz mūsu prāta gudrību un izpratni, jo tad tik viegli iebraucam mūsu ierobežotās, racionālās, cilvēciskās atziņas neceļos, domādami, ka mūsu prāta svecīte ir pati saule.

Racionālismam pretī, otrā pusē, tagad reizēm sastopam itkā kristīgas draudzes, kuņas labāk būtu saukt ne par Kristus, bet Gara draudzēm, draudzēm, kas galvenokārt nodarbojas ar Svētā Gara, reizēm šķietamajām, izpausmēm. Nemetīsim visas charismātiskās draudzes vienā kurvī, būsim uzmanīgi, bet arī sekosim Pāvila padomām un vērtēsīsim garus.

Redzēju televīzijas raidījumu, kur šāds “gara” piepildīts sludinātājs pūta elpu piecu vīru, kas stāvēja pēdas 15 attālu, virzienā un tie visi nogāzās. Un pie tam es nedomāju, ka tas bija iepriekš norunāts teātra gabals, lai iespaidotu skatītājus. Ir cilvēki, kas spēj suģestēt un sev pakļaut simtiem cilvēku lielu auditoriju, likt tiem darīt gluži neiedomājamas lietas. Par to ir neapšaubamas cilvēku liecības, cilvēku, kas tikai ar vislielākām pūlēm, ir spējuši tādos brīžos saglabāt savu personību.

Pirms gadu desmitiem Savienotajās Valstīs bija sastopama jauna charismātiska kustība, pie tam sākums tai bija taisni katoļu baznīcas garīdzniekos. Man šķiet, ka tā darīja arī daudz laba, pamodināja dažu cilvēku dziļākai ticības dzīvei. Mums Čikāgā ir sirsnīga sadraudzība visu draudžu starpā varbūt tāpēc, ka taisni prāvests

Baginskis bija garīgs meklētājs un arī bija šai kustības sākumā daļēji iesistījies.

Bet vai atceraties toreizējo latviešu charismātiķu neoficiālā vadītāju Turķi un viņa viesošanās Čikāgā, laikā, kad par charismātiķiem rakstīja visas avīzes? Latviešu nama augšējā zāle bija klausītāju pārpildīta. Turķis runāja divas stundas par saviem Svētā Gara piedzīvojumiem. Tiešām – tīri brīnumainas lietas! Bet tajās divās stundās viņš nenolasīja neviena Bībeles panta, nelūdza Dievu, ne ar vārdu nepieminēja Dievu Tēvu un Dēlu, mūsu Pestītāju. Kāpēc tādus sīkumus, jo viņam pašam bija personīgi piedzīvojumi ar Svēto Garu!

Turķis aizbrauca atpakaļ uz Nebrasku. Pagāja laiks, tad gars skaidri teicis, ka viņam jāšķiras no sievas un jābrauc uz Israēlu, lai atgriestu žīdu tautu, jo tikai tad būs Kristus otrā atnākšana. Un kas tad var garam pretoties, kas sprauž tik nozīmīgus mērķus, būt par vadoni, ieroci Kristus otrajai atnākšanai. Ka viņš neprot ne vārda senēbrejiski vai tagad Israēlā lietoto irvitu, tas taču ir nenozīmīgi. Ir tak apsolījums, ka Gars jau visu mācīs, kā tas Rakstos rakstīts, vai ne?

Bet nelaime – ar to mazo burtu – ar to garu, kas rakstāms ar mazo sākuma burtu... Tas gars, viņam pēc sešiem mēnešiem Israēlā bez valodas, bez sakariem, bez naudas... licis savam kalpam Turķim rakstīt savai šķirtajai sievai, lai tak viņa apžēlojas un atsūta naudu lidojumam atpakaļ uz Nebrasku...

Ļoti pamācīgs stāsts, kā vajaga baidīties mazā burta garu... Brīdinājums, ka ļaunais gars, sātāns, izmanto pat cilvēka ceņšanos kļūt garīgākam, ja aizmirst Jēzus teicienu, kuņu jau nolasīju:

“*Bet Aizstāvis, Svētais Gars, ko Tēvs sūtījis manā vārdā, tas jums visu mācīs un atgādinās jums visu, ko es jums esmu sacījis.*”

Mēs neesam Svētā Gara draudze, mēs esam Kristus draudze. Atcerēsīsimies: Svētais Gars (ar lielo burtu), ko Tēvs sūtījis manā vārdā, saka Jēzus, visu mācīs un atgādinās visu, ko Viņš (Jēzus) ir mācījis un sacījis. Svētā Gara vēsts mērogs ir Kristus vārdi un mācība, to pastiprina it labi divreiz lietotais vārds “visu” – visu mācīs un atgādinās visu... Bez Kristus nav neviltota Gara izpausme un mācība.

Jāņa ev. 15:26 atkārtojas 14:17 lietotais Svētā Gara nosaukums – Patiesības gars: “*Kad nu nāks Aizstāvis, ko es jums sūtīšu no Tēva, Patiesības Gars, kas iziet no Tēva, tas dos liecību par mani.*”

Patiesības Gars, kas dod liecību par Kristu. Ja ir kāda gara liecība bez Kristus, jeb šī liecība runā pretī tam, ko Kristus ir mācījis, tad ir skaidrs, ka tas gan nav

Svētais Gars, Patiesības Gars, bet ir tumsas gars, melu gars.

Jāņa ev. 16:13-14 arī ir minēts Patiesības Gars, bet Jēzus dod arī jaunus paskaidrojumus:

“Bet kad nāks viņš, Patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā; jo viņš nerunās no sevis paša, bet runās to, ko dzirdēs, un darīs jums zināmas nākamās lietas. Tas mani cels godā, jo viņš ņems no tā, kas ir mans, un jums to darīs zināmu.”

Te sastopamies ar jaunu Svētā Gara izpausmi. Svētais Gars *darīs jums zināmas nākamās lietas*.

Kā cilvēki vienmēr kāro zināt, kas būs! Un šo zinātkāri un Jēzus raksturojumu par Svētā Gara nākotnes lietu atklāsmi tik sekmīgi izlieto mazā burta gari, lai padarītu smieklīgus un apkaunotu kristīgus vadoņus, kas iekrituši šo garu atklāsmē un tad izgāžas, jo nekas nenotiek kā “praviešots”.

Nāk prātā daži piemēri. Latvijā pēc Pirmā pasaules kara 20 gadu sākumā bija spēcīga garīga atmoda baptistu vidū, dibinājās jaunas draudzes, bija garīgs savilņojums. Tad kādam vadītājam, “gara” cilvēkam, bija dots zināt, ka, laikam, 1922. gadā, noteikti neatceros, kādā noteiktā dienā būs Kristus otrā atnākšana. Bija cilvēki, kas pārdeva savas mājas un baltās drēbēs tērpušies gaidīja uz upes tiltiem šo lielo brīdi...

Nesagaidīja. Radās vadonis, kas teica, ka cits nekas neatliek, mājas pārdotas, jābrauc uz Brazīliju. Kādi 3000 aizbrauca, novājinot baptistu draudzes Latvijā. Jāatzīst tomēr, lai arī daudzi, džungļos dzīvi sākot, nomira, latviešu baptisti Brazīlijas baptistu kustības izveidošanā spēlēja ļoti ievērojamu lomu. Protams, mūsu Latvijas draudzes cieta.

Otrs piemērs ir tepat ASV. Čikāgā FM viļņos 91.1 raida vietējā stacija reliģisku raidītāju tīklā *Family Radio*, kam prezidents un garīgais vadītājs ir *Mister Campings*. Viņš ir “misters”, jo pēc savas izglītības ir inženieris, un tā par Dievu zina vislabāk, lasot tikai Bībeli, un ne jau katru, bet tikai *King James* tulkojumu. (Jūs jau paši zināt, ka daudz zināšanu un izglītības rada domāšanu un šaubas...)

Es šo radio klausos pazīstamo, tā saucamo *gospel* dziesmu dēļ, jo nevaru panest Mūdiņa radio mūsaiicīgo mūziku, kur, šķiet, viens no dziedātāja priekšnoteikumiem ir, ka tas nedrīkst mācīties dziedāt.

Bet ko šis Bībeles “pētnieks un domātājs” bija atradis, vai arī saņēmis mazā burta gara atklāsmi, ka Kristus otreizējā atnākšana būs, ja pareizi atceros, 1986. gadā. Kad kāds iebildis, ka Jēzus teicis, ka to dienu un stundu zina tikai Tēvs, tad *misters Kempings* atbildējis, ka dienu viņš, protams, nezina, bet gadu gan: tas esot

1986!

Nu – izgāšanās...

Vēl beidzamie, piemināmie Jēzus vārdi par svēto Garu ir Jāņa ev. 20: 21-22, kur Jēzus pēc augšāmcelšanās ir aiz aizslēgtām durvīm mācekļu vidū: *“Tad Jēzus vēl reiz viņiem saka: “Miers ar jums! Kā Tēvs mani sūtījis, tā es jūs sūtu.” Un to sacījis, viņš dvēsa un sacīja viņiem: “Ņemiet Svēto Garu!”*

Un beidzot, par grēku pret Svēto Garu, kam nav piedošanas, kā Jēzus to trijos evaņģēlijos ir sacījis. Kāds tad ir šis grēks, šī zaimošana? Kāpēc grēks pret Tēvu un Dēlu tiks piedots, bet ne pret Trīsvienības trešo personu Svēto Garu?

Tas saistās ar to, kā mūsu garīgā dzīve, mūsu ticība ir radusies. Svētais Gars ir vienmēr pie mums, kā to sacīja Jēzus. Tas runā uz mums caur mūsu sirdsapziņu, Svētais Gars ir tas, kas mums dod grēka atziņu. To tūlīt mēģina izmanto sātans, iestāstot mums, ka, lūk, tu esi tik briesmīgs un nelabojams grēcinieks, ka tev nav vietas pie Dieva, ka Dievs tādu elles kruķi kā tevi gan nepieņems. Vai šaubas ir dvēseles attālināšanās no Dieva un Viņa pestīšanas? Nē, tev ir šaubas, šaubas pat par Dieva esamību. Tavā dvēselē cīnas labais ar ļauno, Dieva Gars, Svētais Gars nav tevi atstājis, tevi uzdevis. Tas jau ir tas, kā Jēzus saka, ka Tēva un Dēla zaimošanu piedos, ja vien tu sava dvēselē neesi reizu reizēm galīgi atraidījis Svētā Gara darbību, nocietinājies, ka Tas vairs nav pie tevis, tevī nedarbojas. Kad Tu vairs nejūties grēcīgs un ļauns un šaubu pārmākts, tad ir pienācis brīdis, kad Svētais Gars ir tevi pametis, jo tas ir Svētais Gars, kas dod tev ticību un dvēseles gaismu un mieru sirdī. Grēks pret Svēto Garu nav notikums, bet garīgās dzīves bojāejas process.

Bet Raksti māca: šodien vēl ir pestīšanas diena. Atsauksimies Svētā Gara aicinājumiem mūsu dvēselēs. Satversim pastiepto Dieva roku un staigāsim Viņa gaismas un patiesības ceļū!

Ruta Iklāva †2009

VISS LABI IR

*Viss labi ir, ja Tu, Kungs, mani vadi,
ja Tavās rokās manas dienas dus.*

*Jo jaunā dzīvība, ko sirdi radi,
ļauj skatīt gaišus apvārķņus.*

*Te ceļu bieži aplāj miglas auti,
ka grūti ir uz priekšu taustīties.*

*Bet dzīves pamati stav nesagrauti,
ja esi Tu pie manis, Tu – mans Dievs.*

Tradīcija

Katru gadu aprīļa mēneša pēdējā nogalē Latviešu Baptistu Koŗu Apvienība rīko Dziesmu dienu kādā no pilsētām, kur atrodas draudzes. Œogad, sekojot tradīcijai, sestdien un svētdien, 25. un 26. aprīlī, visi ceļi veda uz Klīvlāndi, lai taptu 60. Dziesmu diena Amerikas kontinentā. Telpu ļautājs nokārtojās viegli, Klīvlāndes Apvienotā Luterāņu draudze ļaipni atļāva lietot tās dievnamu un blakus telpas.

Ripojot pa platajiem lielceļiem, kas gan satek kopā, gan Œķiras un vijas līku-loču, jādomā par tiem dalībniekiem, kas brauc tālus ceļus, satiekas uz īsu laiciņu, un tad atkal dodas prom katrs uz savu pusi. Dziedātāju „kodols” bija vietējie koristi no Klīvlāndes baptistu un luterāņu draudzēm, to papildināja trīs no Kalifornijas, vairāki kanādieši (viens pat no Kanādas „mūŗa meŗiem”), ģimene no Bostonas, grupa ķikāgieŗu, labs bariņŗ filadelfieŗu un bukskauntieŗu un pat

Klīvlāndes dziedātāji

viena dziedātāja no Latvijas. Kāds nezinātājs vaicājis, vai tas esot tiesa, ka Œie ļaudis, vienā dienā sabraukuŗi no visām malām, pavadot mēģinājumā pusi dienas un tad varot nākoŗā dienā dziedāt visai prasīgu koncerta programmu. Neticami, bet patiesi.

Ka ne vienmēr ticēŗana nāk viegli, to dzirdējam rīta dievkalpojumā, ko vadīja trīs mācītāji: luterāņu draudzes māc. Dr. Sarma Eglīte, māc. Dr. Uldis Ukstiņŗ un māc. Dr. Pauls Barbīns. Svētrunā māc. Ukstiņŗ apskatīja Rakstu vietu Lūkasa evaņģelijā, kur teikts, ka mācekļi gan redzēja augŗāmceluŗos Kristus, bet „aiz prieka neticēja”. Liekas, ka prieks dabīgāk būtu savienojams ar ticību, nevis Œaubām, tomēr notiek arī tā.

Līdzīgi priesteris Cacharija neticēja, kad eņģelis pasludināja, ka viņam un sievai Elizabetei būs dēls, lai gan abi bija jau labi gados un tiem nebija neviena bērna. Viņŗ taču katrā ziņā priecājās, bet nespēja ticēt, kaut ziņnesis nāca no debesīm. Par sodu Cacharija bija mēms, līdz bērniņam vajadzēja dot vārdu. Dēls Jānis Kristītājs uzauga un viņa sūtība izrādījās būt par saucēja balsi tuksnesī, pasludinot, ka Jēzus ir ilgi gaidītais Mesija. Mūsu laikos varētu iedomāties, ka no prieka varam neticēt, ja pēc veselības pārbaudes ārsts paziņo, ka no bijuŗā vēŗa vairs nav nekādu pazīmju. Esmu vesels? Vai patiesi?

Lieldienu notikumu māc. Grīslis nosaucis par nopietna prieka svētkiem. Labi teikts – tas prieks nav sekla, īslaicīga sajūsma, kas nāk un drīz izgaist. Mācekļu prieks ir vēl viens pierādījums, ka augŗāmcelŗanās patiesi notika, jo viņi taču zināja, ka normāli neviens no kapa neatgrieŗas dzīvē, bet ja Jēzus stāvēja viņu vidū, aicināja sevi aptaustīt, pat prasīja ēst,

Mēģinājumā, dir. Gunta Plostniece

foto V. Gertnere

tas bija skaidrs, ka Viņš ir Dieva Dēls. Diviem ceļiniekiem Jēzus paskaidroja Vecās Derības praviešojumus, kurus Viņš nācis piepildīt. Caur krusta nāvi mēs esam atpirkti no grēku nastas un iemantojuši mūžīgu dzīvību. Izklusās neticami? Bībele stāsta par drosmi, ar kādu mācekļi gāja tautā, sludinot Labo Vēsti. Lasot tās Rakstu vietas mēs varam nopietni priecāties.

Dievkalpojumā duetus dziedāja Agnese Fišere Dzērve ar Valdi Ūsi. Draudzes dziesma „Esi, Kungs, gaisma, kas sirdī man spīd” noslēdza svētbriidi. Pāris stundas pavadījām stiprinoties ar sviestmaizēm un kūciņām, ko čaklas rokas no abām draudzēm bija sarūpējušas un tad bijām gatavi klausīties Dziesmu dienas koncertu.

Ievadot koŗu koncertu māc. Barbins pakavējās pie Dziesmu dienas vēstures, kad 1881. gadā Ventspilī pirmo reizi sanāca dziedātāji slavas dziesmas skandināt. Senākā tradīcija bija braukt ekskursijās uz kaimiņu draudzēm sadziedāties. Dziesma vieno. Okeāna Amerikas krasta pusē pirmo dziesmu dienu rīkoja Ņujorkā 1950. gadā. Toreiz ievadvārdus sacīja māc. R. Vītols.

Tradīcija turpinās un, pārlaižot acis koristu pulkam, redzam dziedātājus-veterānus baltām galvām un priecājamies par labu procentu no jaunās paaudzes, kam patīk ziedot laiku šim pasākumam. Ka tas nenotiek aiz pienākuma apziņas jeb vecāku spiediena, liecina jaunas dziedātājas Julia's pārdomas:

„Dziesmu diena ir vienmēr bijusi ļoti, ļoti speciāla un svarīga manā dzīvē. Katru gadu es nevaru sagaidīt šo nedēļas nogali, kad mēs visi esam kopā vienā pilsētā. Bet, īstenībā, es tiešām nezīnu kāpēc. Sestdienā mēs sēžam un sēžam un dziedam un dziedam gandrīz desmit stundas, dažreiz vienā ēkā, līdz mēs nevaram vairs dziedāt vai elpot. Diriģenti ir dusmīgi tāpēc, ka mēs nemākam notis un nenākam no kafijas stundīņas laikā. (Es atvainojos.) Tad mēs vēl dziedam un

sēžam, dziedam un sēžam, kaut gan mēs nevaram elpot, bet tas nekas – mēs esam latviešu baptistu koristi, mēs varam ciest. Pēc tam mēs, jaunieši, braucam pa pilsētu un vēl dziedam līdz kādiem trijiem, lai būtu kārtīgi noguruši otrā rītā. Tad mēs dziedam koncertā, bet tikai pēc tam, kad es esmu dabūjusi kafiju un apelsīnu sulu uz kleitas... Viss iet tik ātri un mēs brīnāmies, kāpēc mēģinājums bija tik garš dienu iepriekš. Bet varbūt, ka šie ir iemesli, kāpēc man tik ļoti patīk braukt uz Dziesmu dienu un dziedāt. Dziesmu dienas nedēļas nogale nekad nemainās. Tā ir kā akmens manā dzīvē un pilna ar skaistām atmiņām. Esmu dziedājusi kopš es varēju runāt, bet man nekad neapnīk dziedāt Dziesmu dienā, jo tur es esmu kopā ar draugiem, latviešiem, starp mūziku un Dieva mīlestību.”

Ar skumjām raudzījāties uz ziedu pušķi Torilda Barbina piemiņai. Līdz ar viņu atcerējāties citus dziedātājus, kas nav mūsu vidū. Piemēram, Lija Augstroze ir Rīgā, studē vijoles spēli konservatorijā, un viņas tēvs Ralfs ar mūsdienas tehnoloģijas brīnumiem raidīja koŗa uzņēmumus pāri ūdeņiem un kontinentiem uz Rīgu, un viņa arī tūdaļ atsaukusies ar jautājumiem: „Kas tā ir, kas dzied altu pirmajā rindā pa labi?” Nu, vai nav zilie brīnumi, ko Dievs ļāvis piedzīvot?

Par priekšnesumu izpildījumu lai spriež mūzikāli izglītotie, bet no „tautas” klausītāji tikai labu vien sacīja. Amerikānis, valodu neprasdams, teica, ka pirmā dziesma „Gloria in excelsis” viņu kustinājusi līdz asarām. Viņš varējis izjust un saklausīt lielu pacilājošu sajūsmu, vienotības izpausmi, sekošanu kādai augšup vērstai strāvai, kas aizrauj kā dziedātājus, tā klausītājus. Mocarts jau bija ģenijs, bet liela loma ir viņa darba tulkotājiem. Diriģenta zīzlim jābūt prasmīgās rokās. To panāca Gunta Plostniece. Viņas vadībā bija arī V. Baštika „Pateicības kantāte”. Dziesmu dienas rīkotāji vēlējušies galvenokārt latviešu komponistu darbus,

Dzied koris, dir. Ralfs Augstroze

Diriģē Arvīds Purvs

viņu vēlēšanās visumā piepildījās. Dzirdējām Amerikas pirmatskaņojumu E. Ešenalda dziesmai „Lūgšana” Guntas Plostnieces vadībā. Kaut nedzirdēta, tā likās sirdij tuva ar pirmo reizi. „Ar katru saules staru, katru lietus lāsi – Es zinu, Kungs – Tu manu garu atkal spirdzināsi.” Šīs dziesmas teksta autors ir Arturs Cīrulis, kādreizējais klīvlāndietis.

Diriģenta un komponista Arvīda Purva vārds visiem zināms un pazīstams, nekāda „priekšā stādīšana” nav vajadzīga. Viņa vadībā dzirdējam I. Arnes „Missa Dolente” ar tekstu gan latīņu valodā, gan Andreja Eglīša rindas. Kamols sakāpa kaklā pie rindām „Pēc dziesmas dziesmu izdzied klinšu cīrulis okeāna malā. Kad savas tautas bāru dziesmu

izdziedāsim galā?” Nav un nav īstas pārlicības, ka Latvija nav vairs bārenīte.

Jaunākās paaudzes koŗa vadoņi pierādīja savu māku – Agnese Fišere Dzērve, Dagnija Bērziņa, Julia Plostniece, Vaira Gertnere, Ralfs Augstroze. Bija viegli klausīties, teksti iespiesti programmas lapās, bet koŗa izruna bija tik skaidra, ka nebija vajadzības „lasīt līdzī”.

Ir bijušas reizes, kad programmas izpildīšanā ir piedalījies orķestris. Nelikās, ka šoreiz tas būtu bijis nepieciešams. Ērģelnieks Dāvids Ūsis spoŗi pārvalda savu instrumentu. Ievadam spēlēja J.Bennett’a Prelūdi Fa-maŗorā un koncerta beigās M.A.Charpentier’a Postludi „Te Deum Laudamus”. Bez tam atbalstīja I. Arnes „Missa Dolente”, V. Baŗtika „Pateicības kantāti” un Mocarta

„Gloria in Excelsis”. Vareni skanēja Uŗa Dzērves trompete, pavadot draudzes dziesmu „Es savam Dievam dziedāŗu” un kameransambļa dziedāto „Vai austrumi vai rietumi”. V. Baŗtika „Pateicības kantātei” vajadzīgs flautas solo, tam bija angaŗēta Gayle Getts. Klavieres spēlēja Sarma Aļļe un Rita Pence.

Klausoties koncertu daŗādas juŗanas strāvoja caur sirdi un prātu – slava un pateicība Dievam „Lai daudzināts Viņa svētais Vārds!” kamols kaklā domādot par dzimtenibārenīti un mierinājumus „Kā nesaraujams pavediens mūs saista vienība”.

Pēc koncerta garīgo vērtību baudīšanas, bija iespēja gādāt par miesīgo labklāŗību. Klīvlāndieŗiem laimējas sarunāt virtuves saimnieci „par excellence” Vitu Borgu, kuŗa ar palīdzēm cienāja koristus mēģinājumā ar viru, par ko daŗs izteicās, ka „tik garda, ka mēli var norīt”. Darba daudz, palīgos iesaistījās arī Vītas dzīves biedrs Uldis. Mielasts pēc koncerta arī bija izcils un rosināŗa sadraudzību, kas ir svarīga kopā nāķšanas daŗa. Nebija tikai tāda īsa saskare kā daŗkārt, kad steidzīgi sakām labdienas un tūdaļ arī steigā jāatvadās. Bija izdevība aprunāties par mazzbērnēm un citiem mīluŗiem – kaķīŗiem un sunīŗiem – par

plūdiem un kopīgiem paziņām.

Mielasta telpā vēl klausījāmie kamerkoŗa priekšnesumus; vijoli spēlēja Kirils un Aija Tighes, mamma Guntas pavadījumā. (Gunta ir māc. Mētera mazmeita). Diriģenti pateicās dziedātājiem. Kā parasti, Guntas Plostnieces uzrunā netrūka humora. Zāles pavasarīgs dekorējums bija 1400 dafodiles jeb dzeltenās narcises no Borgu pļāvām.

Tās varēja līdzī ņemt uz mājām katrs dalībnieks pa pušķim.

Katra galda vidū bija tukša bļodiņa, kur varēja ielikt ziedojumu Latvijas bērnu siltām pusdienām.

Mājās braukdami, paņēmām līdzī skaistas atmiņas un sacījām „Uz redzīti 61. Dziesmu dienā!

LP

BRĪNUMZEME

Elitas liecība

„Brīnumzeme” jeb „10 dienas pilnībā”- tāds bija nosaukums nometnei bērniem ar īpašām vajadzībām, kas notika 2008. g. jūlijā Pelčos, Kuldīgā. Šī nometne un viss, kas tajā notika bija Dieva darbs, liels Viņa žēlastības brīnums, ko piedzīvoja vispirms nometnes rīkotāji un arī dalībnieki. Tā nebija iepriekš izplānota, paredzēta no cilvēku puses, bet Dievs mūs, nometnes organizētājus, burtiskā nozīmē paņēma no ikdienas dzīves un ielika šajā kalpošanā.

Tas notika sekojoši: Es esmu brīvpriekšējā kapelāne Ventspils organizācijā „Spēkavots”, (ko esam dibinājušas divas draudzes māsas). Organizācijas ietvaros darbojas mājas aprūpes grupa bērniem. Šī grupa aprūpē neārstējamus bērnus un viņu tuviniekus. Ventspilī ir vēl kāda sabiedriska organizācija, kuŗa strādā ar bērniem no nelabvēlīgām ģimenēm. Tajā darbojas mūsu draudzes māsa Lāsma. Kādā reizē (aprīlī) viņa man stāstīja par to, ka ikgadējā Bērnu fonda rīkotā nometne bērniem ar īpašām vajadzībām Ventspilī šogad nenotiks, jo nav, kas to sarīko. Viņa aicināja mani padomāt par to. Vai mūsu organizācija nevarētu kopā ar viņu palīdzēt to noorganizēt. Mana atbilde bija viennozīmīgs „Nē”, jo nekad neesmu organizējusi nometnes bērniem un nekad neesmu rakstījusi projektus. Esmu tikai piedalījies Māsu apvienības (MA) nometņu rīkošanā. Pēc dažām nedēļām viņa savu jautājumu atkātoja, piebilstot, ka vienīgais, ko viņa no mums sagaida, ka projektā vajagot ierakstīt sadarbības partneri – mani, un, lai projekts saņemtu atbalstu, ļoti noderīga būtu mūsu organizācija, jo tā strādā ar slimiem bērniem. Tam es piekritu. Vēl pēc dažām nedēļām Lāsma man stāstīja, ka viņai neveicas ar nometnes vietas sameklēšanu. Es viņai sacīju, ka es zinu vietu Pelčos. Tur ir skola bērniem ar īpašām vajadzībām, man šķiet, tā būtu ļoti piemērota šādai nometnei. Šajā skolā pirmo reizi biju MA rīkotās nometnes laikā. Tajā brīdī nedomāju par to, ka toreiz, nometnes norises laikā, mēs, māsas, gulējām šo bērnu gultiņās, lūdzām par viņiem gan tad, gan pēc nometnes. Vēl iepriekšējos Ziemassvētkos MA padomes māsas apciemoja šos bērnus un aizveda viņiem dāvanas.

Dievs atbildēja uz šīm lūgšanām un gribēja mūs lietot vēl tālāk darbā ar slimajiem bērniem. Bet to pilnībā sapratu tikai vēlāk, kad nemanot tomēr tiku ielikta šīs nometnes organizēšanā. Apsolīju Lāsmu ar savu mašīnu aizvest uz šo skolu, lai viņa varētu noslēgt līgumu ar skolas direktori.

Izšķirošais brīdis man bija tad, kad, mums esot jau ceļā, Lāsma saka: „Zini, Elita, ir kāda lieta, kas tev jāzina un jāizlemj tūlīt. Fonds sacīja, ka minēto projektu atbalstīs tikai tad, ja to iesniegs organizācija ”Spēkavots”, tas nozīmē, ka pilna atbildība par sarīkošanu jāuzņemas tev. Pretējā gadījumā Ventspils slimajiem bērniem nometne nenotiks. Es biju apņēmusies būt par šoferi, lai Lāsmu aizvestu līdz Pelčiem, bet man, ceļā esot, bija jāizšķiras par šo atbildi. Man nepietika spēka otro reizi pateikt „nē” šādiem bērniem, un devu pārgalvīgu atbildi: „Lai notiek”. Ar to arī pateicām “jā” Dieva darbam, kā vēlāk pašas sapratām.

Bija daudz kas nezināms, negulētas nakts, neskaitāmās tikšanās reizes, lūgšanas. Tika izveidota pamatgrupa, kuŗas sastāvā bija Ventspils un Piltenes draudžu māsas. Bet pāri visam sapratām, ka Dievs iet visam pa priekšu un ir sagatavojis mums ceļu, gan pirms nometnes, gan nometnes laikā. Apmeklēju visu bērnu vecākus mājās, iztaujājām par to, vai viņi vēlētos, ka nometnē bērniem būtu svētdienskolas nodarbības? Visi tam piekrita. Visur, kur griezāmies – gan dažādās organizācijās, gan pie konkrētiem cilvēkiem, saņēmām lielu atbalstu un pretimnākšanu. Lāsmai ir Dieva dāvana uzrakstīt nodarbību programmu, viņas profesija – skolotāja. Manā ziņā bija dokumentālā puse, viesu aicināšana un organizatoriskie jautājumi. Katru dienu nometnē ieradās kāds īpašs viesis. Tā Ventspils kinologu biedrība atveda sev līdzī suņus, ar kuŗiem bērni varēja draudzēties. Kāds jauns cilvēks, kuŗš sēž ratiņos, stāstīja par savu dzīvi. Kapelāne Aina Briede vadīja svētdienskolas nodarbību, bija dažādu pasaku tēli, ciemojās Ventspils draudzes māsas un brāļi. Bērniem ļoti patika svētdienskolas nodarbības, kur viņi varēja izgatavot sev krāsainas rokassprādzes, kas stāsta par Bībeli. Nometnes noslēgumā bija vecāku vakars, atbrauca arī Ventspils domes pārstāvji. Viņi klausījās Ventspils draudzes jauniešu dziesmas un liecības, kā arī savu bērnu stāstījumus par nometnes norisi. Sociāla dienesta vadītāja sacīja, ka bērni esot nometnē mācīti pēc jaukas īpašas metodikas (tas ir svētdienskolas). Tas bija neplānots evaņģelizācijas pasākums

Nometnes nosaukums bija „Brīnumzeme”. Mēs centāmies bērniem mācīt, ka katru no mums Dievs radījis īpašu, tādu, kādi esam. Katram Viņš devis kādu dāvanu. Varbūt cilvēks, kuŗš nevar tik ātri pārvietoties vai darīt lietas,

ko var citi, tomēr prot zīmēt, vai dziedāt vai vienkārši būt draudzīgs pret citiem, mīlēt otru un darīt daudz dažādu citu lietu. Mums, nometnes darbiniekiem, dažkārt likās, ka paši atrodamies brīnumzemē, kur Dievs mums visu jau iepriekš sagatavojis un iedevis rokās, mums ir tikai jāpaklausa. Kad vēl vakaros bijām bērnu apguldinājuši gultiņās: kādam bija jāiedod zāles, kādam jāpalīdz veikt visus higiēnas pasākumus, (tas ir fiziski smags darbs), kuņģus viņš pats nevar, kādu jānoglāsta, jo desmit dienas ir ilgs laiks un sirds skumst pēc mammas, kādam jālasa pasaka. Divi bērni bija no bērnu nama. Pašas bijām drusku nogurušas, bet priecīgas. Tad kopīgi skolotāju istabā pateicamies Dievam par sargāšanu un vadīšanu un lūdzām par bērnu vajadzībām.

Esmu pateicīga, ka Dievs mūs lieto dažādos veidos un apstākļos arī tad, kad esam nespēcīgi, kad neprotam kādas lietas. Viņš dod mums palīgus, kas mūs māca. Vēl šodien nezinu, kuņģ vairāk ieguvis no šīs nometnes, bērni vai es, droši vien visi. Bērniem vienubrīd likās, ka desmit dienas par daudz un gribas mājās, bet kad bija pienācis brīdis doties mājup, vairāki raudāja un sacīja, ka negribot braukt. Vairākiem no šiem bērniem ikdienu ir smaga un vientuļa, jo viņiem nav daudz draugu, viņi nevar vienkārši iziet sētā un rotaļāties ar saviem vienaudžiem, viņi pat nevar patstāvīgi sevi aprūpēt. Dažiem vienīgais draugs ir dators. Kāda māmiņa atveda skolotājiem ziedus un sacīja: „Paldies, ka devāt man desmit brīvdienas, jo ikdienā mums šim bērnam ir jāvelta daudz rūpju”. Es apbrīnoju šos vecākus par viņu spēku un uzņemšanos un pacietību, bērnus audzinot. Kā tas notiek, redzu ikdienā, jo mana meitiņa rūpējas par savu Reinīti, kuņģam martā būs pieci gadi, bet vēl nestaigā.

Es domāju, ka Dievs izrauga īpašus ļaudis, kam sūtīt šādus bērnus un tad pats dod viņiem spēku. Mums pārējiem, kas esam tepat blakus, Viņš dod izdevību palīdzēt. Bez Viņa ziņas nav vēl kāda lieta. Kamēr biju nometnē, zvanīja Līvija ar uzaicinājumu kalpot vienu gadu MA par vadītājas vietas izpildītāju. Tobrīd man nebija īsti laika par to domāt, jo bija jādarbojas ar šiem bērniem. Bet varbūt tā arī bija zīme, ka MA varētu rīkot šāda veida nometnes, lai liecinātu bērniem, pusaudžiem un viņu tuviniekiem par Dieva mīlestību. Tāpēc gribu iedrošināt savas māsas piedalīties šajā vasarā no 25.-28. jūnijam Pelčos, Kuldīgas rajonā MA rīkotā nometnē bērniem-pusaudžiem ar īpašām vajadzībām. **Elita Lapiņa**

Priecajamies redzēt mūsu līdzstrādnieku Dr. Enoku Biķi pēc atveseļošanās atkal darbā – LU Medicīniskās Fakultātes studentu vidū.

NOTIKUMI DRAUDZĒS

ALBAs padomes sēde

Amerikas Latviešu Baptistu apvienības padomes sēde notika 2009. g. 16. maijā Filadelfijas dievnamā. Zīmīgākos apvienības darbinieku ziņojumos dzirdējām, ka padomes priekšsēdis māc. Dr. Uldis Ukstiņš aicināts piedalīties Kanadas dziesmu svētku oikumeniskajā dievkalpojumā Hamiltonā.

Vicepriekšsēdis Pēteris Aļle kārtā ALBAs mājaslapu, tās adresi nolēma ievietot “Kristīgā Balsī”.

Kasieris Ģirts Stūrmanis – ir saņemta Isas Jansones mantojuma daļa \$30,995, kas izlietojama palīdzībai bāriņiem Latvijā.

ALBAs palīdzības darbu kārtos caur LBDS Māsu apvienību, kas pārziņ apstākļus.

Pārstāvja pie Brazīlijas Latviešu Baptistu apvienības Karlosa Augstrozes ziņojums par BLB apvienību rāda

ka šogad tā svinēs savu 60 gadu jubileju. Viņu misionārs Hans Bērziņš darbojas Rīgas Mateja draudzē un mācās valodu. Rinkonā kristīti 39 jaunieši.

“Kristīgās Balss” redaktors māc. Oļģerts Cakars domā, ka iegūstot jaunas iemaņas, būs iespējams “Kristīgo Balsi” ievietot ALBAs mājaslapā. Pašreiz iespiež un izsūta 500 KB eksemplarus.

Sekretārs Dr. Jānis Plostnieks – Kristīgā Vadības koledža Rīgā pārcēlusies uz telpām Mārupes ielā 16. Tāpat kā Baltijas Pastorālā institūtā, lielākās grūtības ir dabūt stipendijas studentiem. Stipendija vienam gadam ir \$500.00.

ALBAs Kongresa dienas būs no 28.-30. augustam Nometnē. Virstemats: Staigāt Kristus ceļu, studijas Jēkaba vēstulē. Bībeles studijas sagatavos māc. Oļģerts

Cakars un Juris Alksnītis. Visus trīs svētbrīžus vadīs māc. Dr. Pauls Barbins.

Kongresa dievkalpojumā runās māc. Dr. Uldis Ukstiņš, to vadīs māc. Oļģerts Cakars, koŗa programmu kārtos Rūdis Kalnmals. Par Kongresa dienu pianisti aicinās Sarmu Aļļi. Būs Svētais Vakarēdiens sestdienas vakarā, par svētdienas pēcpusdienas sarīkojumu rūpēsies klīvlāndieši Agnese un Uģis Dzerves. Saimniecība – Ralfa Augstrozes rokās.

Koŗu apvienības priekšnieces Guntas Plostnieces ziņojumu nolasīja Jānis Plostnieks. Prieks un pateicība klīvlāndiešiem par 60. Dziesmu dienu Klīvlāndē. Vai nākamo rīkot Kalamazū?

Māsu apvienības priekšniece Benita Ukstiņa: sadarbojamies ar LBDS māsām. Palīdzam Rinkonai, dziesmu dienā Klīvlāndē savācām \$800 zupu virtuvēm Latvijā. Aicina atbalstīt LBDS māsu rīkoto vasaras nometni bērniem ar īpašām vajadzībām.

Noklausāmes arī visu ALBAs draudžu ziņojumus. Mūsu skaits sarūk, bet vēl ticībā strādājam.

Par ALBAs financēm. Ir saņemti pārskati no LBDS Garīdznieku Brālības priekšsēža māc. Andreja Šterna par ALBAs atbalsta fonda izlietojumiem; ALBAs sūtījumiem uz LBDS un Rinkonas misiju.

ALBAs 2008. g. kasa pārskats rāda, ka esam izdevuši \$5,681 vairāk kā ieņēmuši. Nolēma ieteikt ALBAs kongresam 2009. g. budžetu \$31,500 apmērā.

Padomes sēdes pusdienu pārtraukumā sveicām 85 gadnieku māc. Oļģertu Cakaru un baudījām garšīgo, Ainas Stūrmanes gatavoto, cienastu.

OC

L. Breikšs

*Kas straumei gāzties liek uz leju,
kas kokam – rauties debesīs,
Kas putnam celties – saulei pretī;
Kas pavēl vasarā no zemes
Uz augšu padebešiem kāpt –
Tas pavēl man – pēc Tevis slāpt.*

Bukskauntijas draudzes māsu svētki

Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes māsu pulciņa gada svētkos ALBA vicepriekšsēdis Pēteris

Koris, dir. Ralfu Augstrozi

Aļļe savā runā starp citu teica: “Fiziski neredzīgais top redzīgs, turpretīm fiziski redzīgie top akli”. Šādu brīnumu dēļ, draudzes māsas 17. maijā, svinēja savus 97. gada svētkus. Pulciņu dibinātājas ieraudzīja spožu gaismu un, tai sekojot, ieņēma kalpa lomu savas draudzes vidū.

Māsas 2009. gadā vēl arvien turpina šo jau iesākto kalpošanas darbu, darot to tuvumā un tālumā. Viņas uzticīgi pilda savus pienākumus draudzes vidū, būdamas gan svētdienskolas skolotājas un vadītājas, gan koŗa

dziedātājas, diriģentes, gan ērģelnieces un pianistes, gan saimnieces un telpu apkopējas, gan slimnieku apmeklētājas, māsu pulciņa dalībnieces un vadītājas.

Ārpusdraudzes loka māsas ir gatavas paēdināt izsalkušo, apģerbt kailo, stiprināt vājos un trūcīgos. Viņas vēlās būt draugs tiem, kuŗiem drauga nava, tā sekojot Dieva Dēla priekšzīmei. Šī raksta rakstītāja, ALBA māsu apvienības priekšniece, savā sveicienā teica: “Māsām ir Dieva dotas dāvanas, kuŗas parādās izrādītā līdzjūtībā, mīlestībā un aizrautībā, palīdzot otram. Viņas ir atsaukušās Dieva balsij ar vārdiem: “Te es esmu – te mēs stāvam – lieto mūs!” Pašā svētku dienā māsas arī neaizmirska kalpot! Dievkalpojumā ziedojumi tika saņemti bāreņu namam Latvijā. Dievkalpojuma laikā Ērika Stūrmane ar dzīves draugu Nicholu gatavoja galdu sadraudzības brīdim, kas sekoja dievkalpojumam. Netrūka palīgi pirms un pēc šī brīža, kas ķērās pie darbiem, lai sadraudzība būtu omulīga un jauka! Arī dievkalpojuma programmā māsas

Augustīns Tighe

Pēteris Aļģe

ņēma dalību. Dagnija Bērziņa lietoja savu Dieva doto talantu, kalpojot pie ērģelēm, bet draudzes kopdziesmās Silvija Augstroze viņai pievienojās, spēlējot klavieres. Inta Augstroze ne tikai dziedāja draudzes korī, bet arī deklamēja J. Inča dzējoli “Jel netiesā”. Vizma Tupīte, Bukskauntijas māsu pulciņa vadītāja, nesa sveicienus un lasīja stāstu “Dievs dzīvo zem manas gultas”. Stāsts mums mācīja Dievam uzticēties arī šaubu un neziņu brīžos. Gunta Tīgh ar klavierēm pavadīja sava dēla Augustīna vijoles sōlo – *Pablo de Sarasate “Romanza Andaluza, Op.22, No. 1”*. Draudzes koris dziedāja J.B.Daikes dziesmu “Es Jezus balsi dzirdēju” diriģentes Benitas Ukstiņas vadībā.

Bija prieks redzēt, ka kori veidoja dziedātāji no Bostonas, Bukskauntijas, Čikāgas, Filadelfijas un Kalifornijas. Vīru koris dziedāja A. Ruckera “Kaut es kā Tu” Ralfa Augstrozes vadībā. Viņš vēl diriģēja mums tik ļoti pazīstamā komponista Viktora Baštika “Pret spožiem gaismas kalniem.”

Bez jau minētiem brāļiem bija arī vēl citi,

kas naca māsam palīga svētku programmā. Čikāgas mācītājs Oļģerts Cakars vadīja lūgšanu, draudzes mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš teica ievada vārdus, lūgšanu un ziņojumus, pieminot trīs draudzes māsas, kuŗas reiz bija ļoti aktīvas māsu pulciņa darbā: Annu Reini, Sofiju Klaupiku un Valiju Bērziņu. Māsa Reine un māsa Klaupika abas ir sasniegušas teicamus gadus. Šinī mēnesī māsa Reine kļuva 99, bet māsa Klaupiks 90 gadus veca. Māsa Valija Bērziņa dzīvo tagad pie savas vecākas meitas Konektikutas štatā. Svētku dalībnieki parakstīja apsveikumu kartītes šīm trim masām.

Nevaram aizmirst jau minēto brāli Pēteri Aļģi, kas šai dienā kalpoja ar Dieva vārdiem. Brālis Aļģe runāja par tematu “Es biju neredzīgs, bet tagad es redzu!” Šī runa, cerams, visā drizumā parādīsies Kristīgā Balsī. Runātājs mudināja klausītājus atjaunot savu garīgo redzi. Garīgā redze uzliek mums pienākumu mainīt savu dzīvi.

Edvīna O. Ekscella dziesmā, ko tulkojis māc. A. Mēters, ir šādi vārdi:

*Bet sev es vēlos tikai vienu,
Vai ilgs vai īss mans dzīves laiks:
Lai visiem šajā zemes dzīvē
Ir manī redzams, Kungs, Tavš vaigs!*

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

MŪSU AIZGĀJUŠIE

Mācītājs Pauls Zilberts Mūžībā

1914. g. 5. VI – 2009. g. 24. I

24. janvāra rītā Latvijas baptistu saimi sasniedza ziņa, ka dažus mēnešus pirms 95. gadskārtas Dievs saucis mūžībā evaņģelija vēstnesi – mācītāju Paulu Zilbertu.

Pauls Zilberts dzimis 1914. gada 5. jūnijā Vitebskā, Krievijā. Tūlīt pēc viņa piedzimšanas viņa māte Sereba Aleksandra ar mazo Paulu atgriezās Latvijā un dzīvoja Tukumā. Māte Jelgavā iepazīnās ar Jāni Zilbertu un apprecējās. Tēva māte Natālija Zilberte, būdama dziļi dievbijīga, vēlējās Paulu, pirmdzimto dēlu, svētīt Dievam. Vecmāmiņa gadu veco Paulu kopā ar saviem vecākiem aizveda uz Tukuma pareizticīgo baznīcu un lūdza virspriesteri Jansonu

aizlūgt Dievu un lūgt, lai Dievs savā žēlastībā dara Paulu par sava vārda pasludinātāju.

Ģimenē bijušas divas māsiņas, kas agri mirušas, trīs zēni auguši un drīz sāka ģimenei palīdzēt pelnīt dienīšķo maizīti. Tā Pauls bijis astoņas vasaras gana gaitās. Tur viņa rokās nākušas reliģiska satura grāmatas. Lasot par ļaudīm, kas, Dievu lūdzot, tiek atpestīti no saviem grēkiem, un kļūst par misionāriem, arī Paulam radusies vēlēšanās kļūt brīvam no saviem grēkiem.

Jelgavā pabeidzis pamatskolu un 15 gadu vecumā kādā vēlā rudenī, atgriezies no gana gaitām, sācis rūpīgi meklēt, kur notiek garīgas sapulces. Sagādījies,

ka 1929. gada 22. oktobrī, nākot mājās no skolas, uz kādas baznīcas durvīm izlasījis uzrakstu: “Šodien šeit 6. p. p. Garīga sapulce. Visi laipni ielūgti, runās māc. K. Zingers”.

K. Zingera sludinātie Dieva vārdi gājuši pie sirds. No tā laika Pauls sācis apmeklēt Jelgavas Atmodas draudzes sludināšanas vietu Pasta ielā 88. Māc. Kārlis Zingers, uz Sv. Rakstu pamata, pratis izskaidrot Dieva pestīšanas ceļu un pievest pie Jēzus. 1931. g. 31. janvārī Pauls kopā ar citiem atpestītajiem ticis pagremdēts bībelīgā kristībā. No 1932. – 1936. g. septembrim Pauls strādājis par K. Zingera palīgu draudzē. Apmeklējis dažādus Bībeles kursus Rīgā un Jelgavā, Iesaukts obligātajā kara dienastā no 1936. līdz 1937. g. septembrim. Ir garīgs darbinieks Jelgavas Atmodas draudzē, tad Dobeles baptistu draudzē, kur kristīgās jaunatnes pulciņā iepazinies ar Zelmu Štālu un 1942. g. 6. aprīlī salaulājies Dobeles ev. lut. baznīcā. 1942. g. Zilbertu ievēlēja par sludinātāju Dundagas un Sīkraga draudzēs. Pārceļoties uz dzīvi Lielirbes ciemā, vajadzējis arī pārzināt Lielirbes draudzi. 1944. gada 12. maijā viņš iesaukts Latviešu leģionā, kur kalpojis par sanitāru. Pēc kapitulācijas nācies kalpot arī Padomju armijas rindās. 1947. g. viņu ievēlēja par sludinātāju Staldzenes un Lielirbes baptistu draudzēs, kur viņš kalpoja līdz 1950, tad viņa darba lauks bija Pitraga baptistu draudze. 1953. g. jūnijā Paulu ievēlēja par sludinātāju Ilaiku draudzē Lietuvā. Tur bīskaps Fricis Hūns 1954. g. 6. jūnijā Paulu ordinēja par mācītāju. Drīz pēc ordinācijas viņu apstiprināja par vecāko mācītāju Lietuvas baptistu draudzēs. Tika atjaunots garīgais darbs Lietuvā Viļņas un Klaipēdas baptistu draudzēs. 1961. g. ceļš virzījās atpakaļ uz Latviju. Pauls bija mācītājs Rucavas un

Jūrmalciema draudzēs. 1962. g. tika aicināts uz vienu no lielākajām Latvijas draudzēm – Liepājas Pāvila un arī Skatres draudzi. No 1966. gada atkal 10 gadus Rucavas un Jūrmalciema draudzēs. No 1976. g. strādāja par mācītāju Mērsraga draudzē, aizgāja pensijā, kad 1980. g. draudzē darbu uzsāka mācītājs Jānis Pallo. Mērsrags kļuva par viņa dzīves vietu un Mērsraga draudzes baznīca viņa garīgās mājas līdz sirmam vecumam. Taču darboties griba pastāvēja, un no 1981. g. līdz 1984. g. Pauls vēl strādāja par mācītāju Auces draudzē, ar dzīves vietu gan Mērsragā.

Dzīvesbiedre Zelma, viņam Dieva valstības darbā strādājot, ir daudz palīdzējusi gan ar sirsnīgām lūgšanām, gan ceļojot līdzī un kalpojot ar dziesmām, deklamācijām un uzrunām. Laulības dzīvi Dievs svētījis ar trim bērniem: Silviju, Teofilu un Ēsteri, viens mazdēls Lauris Karlsons arī ir iesaistījies garīgā darbā.

P. Zilberta sludinātā vēsts bija ļoti vienkārša, vērsta uz evaņģelizāciju un pestīšanu. Autobiografiju nobeidzot, pats māc. P. Zilberts raksta: “No daudzo gadu piedzīvojumiem varu apliecināt, ka visvarenais Dievs ir uzticīgs un visi Viņa apsolījumi ir patiesi. Svētīgs ir ikviens cilvēks, kas uz dzīvo Dievu paļaujas.”

Trešdien, 28. janvārī Mērsraga baptistu dievnamā tuvinieki, Mērsraga draudze, bīskaps P. Sproģis un klātesošie garīdznieki atvadījās no Paula Zilberta. Prieks, ka šādā brīdī Dieva kalpam varēja parādīt godu un kalpot Baltijas Pastorālā institūta 2. kursa studenti. Atvadas vadīja mācītāji Andrejs Šterns un Jānis Pallo. Par māc. P. Zilberta dzīvi runāja māc. Aivars Šķuburs, slud. Oļēgs Jermolājevs un mazdēls Lauris Karlsons, Māc. P. Zilbertu guldīja Mērsraga kapos.

Arbijs Lauva

Maija Ziedaine

1937. g. 4. I – 2009. g. 30. IV

Latviešu baptistu saime ir zaudējusi aktīvu locekli, kad 2009. gada 30. aprīlī Dievs sauca mājās Maiju Ziedaini. Maijas dzīves stāsts atgādina daudzus līdzīgus bēgļu likteņus. Dzimusi 1937. gada 4. janvārī. Par viņas vecākiem zinām, ka māte Paulīne dzimusi 1905. gadā Dansteru ģimenē. Vecāki ir lauksaimnieki, dzīvoja Kokneses pag. Bilstiņu Veidmuižā, kur Paulīnes tēvs Jānis irēja no vācu muižkunga lielu t.s. lopu saimniecību. Pirmās skolas gaitas Paulīne sāka Bilstiņu pamatskolā Daugavas krastā. Paulīne pabeidza ģimnaziju Pļaviņās 1925. gadā un iestājās Latvijas Universitātē, papriekš

inženierzinātņu, tad matemātikas fakultatē.

1931. gadā Paulīne nodibināja ģimenes dzīvi ar lidotāju Voldemāru Ziedaini. 1941. gada jūnijā vīrs pazuda bez vēsts, vēlāk noskaidrojās, ka deportēts uz Sibīriju. 1943. gadā viņam atļāva atgriezties Latvijā ar noteikumu, ka viņš piedalīsies pirmās latviešu aviācijas brigādes veidošanā PSRS armijas sastāvā. Dzīvoja Rīgā līdz savai nāves dienai. Viņš bija vienreiz atbraucis uz Klīvlāndi apviesot ģimeni. Maija arī satikusi tēvu vienā no savām viesošanās reizēm Latvijā, jo viņa turp brauca pēdējos 20 gados apmēram reizi gadā.

1944. gada rudenī Paulīne ar diviem maziem bērniem devās uz Vāciju. Maijai bija jaunāks brālītis, kurš Vācijā nomira. Pirmā apstāšanās vieta Vācijā, Meklenburgā, viņiem bija jāatstāj, jo zemes dalītāji to iedeva sarkanajam lācim. Jādodas pāri Elbai, angļu zonā, kur bēgļu noietnēs Altgargē un Dēdelsdorfā Paulīne māca matemātiku latviešu vidusskolā. Šķiet, ka tur Maijai un viņas mātei pievienojas Emma Stepana, mākslas skolotāja pamatskolā. Visas trīs sievietes nonāca ASV, papriekš Šarlotē, Ziemeļkarolīnā, tad ar māc. J. Barbina gādību Klīvlāndē. Paulīne atrada darbu fabrikā, darbojās draudzē, daudz lasīja, rakstīja un arī dzejoja. Viens viņas dzejolis iespiesta Kristīgās Balss 1968. gada februāra numurā ar virsrakstu „Apdomā”.

Ak, apdomā, cilvēk, kurp ceļš tevim iet:
Vai vērts tev šai pasaulē priecāties, diēt?
Vai vērts tev ir zīlēt, ko nesīs tev rīts,
Ja zīdīgā kārta tev dvēsele trīc?
Ak, meklē jel ceļu pie Mūžīgā sirds,
Kam debesu velvē pulks zvaigžņu mirdz!
Viņš lūkojas allažiņ, soli kur sperī,
Vai negaisa nakts, vai saulstarus tveri.
Ak paļaujies, cilvēk, jel Vadonim šim,
Viņš aizvedīs tevi uz debesīm!

Kaŗa un bēgļu gaitas parādīja sāpīgā veidā, ka laicīgā manta izslīd no rokām un kabatām, bet ir vērtības, ko neviens nevar nolaupt, un pati labākā no tām ir izglītība. Ar tādu dzīves ziņu Paulīne audzināja Maiju, kam bija „gaiša galva”, ass prāts un griba mācīties. Viņa vēlējās iestāties medicīnas fakultātē, bet tie bija 1950-tie gadi, kad sievietes tur labprāt neuzņēma. Maija studēja ķīmiju Western Reserve College (tagadējā Case Western), ko beidza ar Bachelor of Science gradu 1958. gadā. Viņa ir korporācijas Spīdola locekle.

Maija strādāja hematoloģijas laboratorijā slimnīcās (Doctors' Hospital un St.Luke's) Klīvlāndē, no turienes viņa aizgāja pensijā. Viņas interešu loks bija plašs – daudz zināja par mākslu, literātūru, mūziku un kareivīgi aizstāvēja latviešu valodas lietošanu. Ja kāds steidzīgā sarunā nevarēja iedomāt pareizu latviešu jēdzienu un iepina kādu angļu vai vācisku vārdu, Maija uz vietas to pārtulkoja un izlaboja. Viņu arvien lūdza lasīt Bībeles pantus dievkalpojumos, arī deklamēt dzejoļus.

Viņas darbošanās Klīvlāndes latviešu baptistu draudzē bija daudzpusīga. Kristīta 1952. gada 3. augustā. Maija mīlēja bērnus, bija skolotāja, sestdienas skolas priekšniece no 1975. līdz 1984. gadam. Bez tam vēl pildījusi dažādus amatus draudzē: padomes locekle,

kasiere, māsu pulciņa priekšniece, koŗa kasiere, koŗa pārstāve kongresos, arvien piedalījās draudzes pieaugušo svētdienas skolas klasē. Māc. R.Ekšteins ir teicis: „Draudzēs ir divas šķiras locekļu. Vieni, kas kaut ko dara. Otri, lielais vairums, teic: „Pagaidi, kur tu skriesi, lai tie citi dara.” Maija darīja visu, pat cepa pīrāgus un kliņģeri, neskubināta.

Vislielāko uzticību Maija veltīja koŗa dziedāšanai, ik svētdienas bija draudzes korī. Otilija Baštika ir rakstījusi: „Arī garīgi atdzimušais cilvēks ir „dziedot dzimis, dziedot audzis” un tas grib dziedot mūžu nodzīvot, jā, dziedot arī pievienoties Dieva slavētāju pulkam. Kas var liegt mums dziedāt, ja vēlamies iedziedāt sevi mūžībā? ...”

Maija piedalījās visās gadskārtējās Dziesmu dienās. Cik liktenīgi, ka viņas beidzamās dzīves dienas iekrita ap to laiku, kad notika gatavošanās Dziesmu dienai, ko šogad rīkoja viņas draudze. Mēģinājumi notika luterāņu baznīcas telpās trešdienu vakaros un, kad Maija tur neieradās pēdējos pāris mēģinājumos, tad bija skaidrs, ka viņu kavē nopietni veselības traucējumi. Pūpolu svētdienā, 5. aprīlī viņa sēdēja baznīcas blakus telpā un varēja redzēt, ka nejūtas labi, bet kad minējām, vai nevajadzētu aprunāties ar ārstu, viņas atbilde bija: „Vēl nē.” Viņa cerēja, ka ķermenis dabīgi pārvarēs sirds triekas sekas, jo apzinājās, ka visas pazīmes uz to norāda. Tomēr pēc kādām dienām bija jādodas uz slimnīcu, kur asins izplūdums galvā devis pēdējo triecienu dzīvībai.

Viņas piemiņa dzīvos mūsu atmiņās un arī caur Paulīnes Ziedaines stipendijas fondu, ko Maija nodibināja mātes piemiņai 2005. gada janvārī pie Vītolu fonda. Stipendiju no 2006. gada janvāra saņem jaunieši no Kokneses. Maijas piemiņai piemērotākais veids ziedu vietā būtu ziedot šim fondam, veicināt jaunās paaudzes latviešu izglītību, Paulīnes un Maijas sirdslietu.

Piemiņas brīdī Klīvlāndes draudze rīkos 23. maijā Bēteles baznīcā.

L.P.

Lasītāju ievēŗībai Kanadā:

Ja nevarat pārsūtīt Kristīgās Balss abonamenta samaksu ASV dolāros, tad sūtiet Kanadas naudas pārvedumu vai čekū uz Leona Nama vārda, atzīmējot, ka tas ir par Kristīgo Balsi:

Leons Nams
25 Elgar Ave
Scarborough, Ont, M1J 1M3